

Ղևոնդ Ալիշան

Հին հավատք կամ հեթանոսական կրոնք հայոց

Դիք . շաստվածների պաշտամունք

Որքան էլ ողջամիտներին անհնարին է թվում, թե մարդ կարող է մեկ և միայն գերագույն էակից գատ ուրիշ էակի էլ Աստված անվանել, հարկ է լինում գիշել թե՛ հեթանոսների գրավոր վկայությունների, թե՛ առաժմ մնացած հեթանոսների ասածի ու արածի պատճառով, որոնք մոլորությամբ կամ սովորությամբ ընդունել ու անվանել են այլևայլ աստվածների ու աստվածուհիների՝ ըստ մեզ՝ մեծ ու փոքր շաստվածների, որոնք մեր լեզվում սովորաբար կոչվում են հոգնակի ձևով՝ դիք, իգականները՝ դիցուհիներ, գուցե ևադիճ, նրանց պաշտամունքը՝ դիցապաշտություն, նրանց պատկերներն էլ քարից, կավից, պղնձից կամ որևէ այլ նյութից լինելու, պատրաստվելու կերպի կամ արվեստի առումով կոչվում են դրոշյալ և կուռք, որից էլ՝ կռապաշտություն անվանումը: Մ . գրքում հիշատակված թերափ կամ թերափիմ եղբայրական բառերը նշանակում են տնական կամ պահապան շաստվածներ: Այս անկարծելի և դժբախտաբար ստույգ և շատ ընդհանուր եղած մարդկային ամենաանարգ մոլորության ծագումը իսկապես զարմանքով հարցնելի է, ինչպես արեց իր հարց ու պատասխանում մեր Վանական վարդապետը: Մ . հայրերից շատերը և բարոյագրքերը ևս դրա մասին պես-պես խոսել են: Հին մոլորությունների դեմ գրող մեր հեղինակը՝ Եզնիկը, իրենից հներին հետևելով, այսպես է ասում . «Հեթանոսութեան սկիզբն ի Սերուքայ ժամանակաց անտի եղել . զի՛ որ լաւ ոք եկեալ յաշխարհի՛ մեռանէր, վասն յիշատակի քաջութեանն՝ զպատկերն երանգօք նկարու հանէին . և անտի ուսեալ տխմարաց՝ տակաւ ի պաշտօն առնոյին . և Կոոց և Դրօշելոց հանգամանք՝ առ Թարայի հարբ Աբրահամու . . . և կարգեալ

հասանելի յԵզիպտացիս և ի Բաբելոնացիս և ի Փոհիզացիս և ի Փիւնիկեցիս՝ գործ դրօշագործութեան և խորհուրդք նորին . ապա ի Հելլենսդ՝ որ են Յոյնք՝ առ Կեկրոպաւ, և եւս յետոյ առաւել սաստիկ առ Կռոնաւն և Թէաւ և Դիաւ և Ապոլոնիւ, և առ այլովք բազմօք, գորս մի ըստ միոջէ աստուածս անուանէին»:

Ինչպես ավելի վաղ հիշեցինք, թեև ըստ Վանականի՝ հայերի մեջ դիցապաշտությունը մտել է օտարների մեջ մտնելուց 100 տարի հետո, ես կարծում եմ՝ դա ավելի ուշ է եղել: Եզնիկի պես մի վարդապետ էլ, հիշելով այն ազգերին, որ, մեկը մյուսին հետևելով, մոլորվեցին, առաջինների վրա ավելացնում է պարսիկներին ու մարերին, սրանցից շատ ավելի հետո՝ ասորիներին . սրանցից էլ շատ ավելի ուշ՝ «յաւուրս Արտաշեսի որդոյ Արշակայ՝ ի Հայք կանգնեցաւ պատկերն Արամազդայ»: Անշուշտ, սա հետևողություն է Խորենացու պատմությանը, որում խոսվում է այդ Արտաշեսի աշխարհակալությամբ Հունաստանից բերած կոտրքերի մասին, որոնք նրա որդին՝ Տիգրանը, կանգնեցրեց այլևայլ քաղաքների մեհյաններում: Բայց ըստ նույն պատմության՝ նրանցից առաջ նրանց ցեղապետ Վաղարշակը, իր եղբորը՝ Պարթևների թագավոր Արշակին, գանգատվելով, գրում էր, թե Հայաստանում չկար իր խելքին հարմար ու օրինավոր «և ոչ մեհենից պատամունք», և ինքը նախ կանգնեցրեց արեգակի ու լուսնի անձնակերպ կոտրքերը և ապա՝ իր նախնիներին: Այս հիշատակությունը շատ հավանական է դարձնում, որ հայերը, թեև ունեին վեհեր, պես-պես հավատ ու պաշտամունք, ինչպես տեսանք, սակայն հույների և ուրիշների նման կոտրքեր չունեին: Եվ Արշակունիները եղան Հայաստան դիքեր մտցնողները, մանավանդ այդ երկուսը (Արտաշեսը և Տիգրանը)՝ ոչ այնքան կրոնական, որքան գեղագիտական զգացմամբ՝ թանկ ու ճարտար ձեռագործները Հունաստանից կողոպտելով ու հարստացնելով իրենց գանձն ու երկիրը: Ասվածի մեծ հավաստիքն է կոտրքերի հետ մեկտեղ դրանց պաշտամունքավարներին, այսինքն՝ քուրմերին էլ բերելը:

Ավարառության և գերեվարության ոգու հետ մեկտեղ Տիգրանն ու նրա որդի Արտավազդը ունեին նաև գեղարվեստի և գեղեցիկ դպրության ճաշակ . նման լինելով ուրիշ մի քանի արևելյան թագավորների՝ պարծանք էին համարում հունասեր (ֆիլելլինոս) կոչվելը և հայերի մեջ հունարենի հետ հունական կրոնն էլ ծավալեցին: Սրանք էլ, նորությունից և հանդեսներից քիչ-քիչ դրդված, ավելի

կամ պակաս չափով ընդունեցին նոր կրոնն ու նոր շաստվածներին, մանավանդ եթե գտան իրենց հին հավատքին որևէ նմանություն: Եվ ավելի վատ . ստիպված էին իրենց նոր տիրակալներին էլ գերագույն պատիվ տալ, կամ սրանք էին պահանջում այդպիսի պատիվ: Եվ եթեգրվածը ստույգ է, նույն ինքը՝ Վաղարշակը, նամակի մեջ իր եղբորը անվանում է «անձն և պատկեր մեր աստուածոց . . . երեւելի բնակութեամբ ի մէջ դից»: Այդ և դրա նման պատկերները կոտրտեց-փշրեց Արտաշիր Ասանյանը, երբ Խոսրով Ա-ի մահից հետո նվաճեց Հայաստանը: Սրա որդին՝ Տրդատ Մեծը, հեթանոսության ժամանակ իր հրովարտակի մեջ հիշատակում է իր ազգը՝ ողջունելով . «Եւ ի մեր Դիւցախառն Պարթեւաց՝ հասցէ այցելութիւն, ի փառաց թագաց»:

Ըստ մեր ազգի պատմության՝ նույն Վաղարշակի օրոք է տեղի ունեցել հնդիկ ազնվականներից ոմանց՝ փախչելով Հայաստան գալը իրենց շաստվածներով ու պաշտամունքավարներով, թագավորի հրամանով Տարոնում բնակվելը և իրենց աղանդը տարածելը: Եվ այսպես՝ երկու-երեք նոր հավատք՝ հնդկականը, հունականը և պարթևականը, խառնվում են հայկականին Քրիստոսից առաջ 2-րդից 1-ին դարի կեսը ընկած ժամանակահատվածում: Եվ եթե ստույգ լիներ պատմվածը, խառնվել է նաև ասորականը կամ եդեսիականը: Եվ այդ ժամանակամիջոցում են երևում կամ ավելի շատ երևում շաստվածների կռածոները (կուռքերը), որոնց նախկինում քիչ լինելը գուշակվում է նրանց գլխավոր պաշտամունքարանի՝ թագավորանիստ քաղաքում լինելուց և թագավորի հետ քաղաքից քաղաք փոխադրվելուց, նաև մի քանի հատուկ վայրերից, ինչպես՝ Բազարանից, Հաշտիշատից և այլ վայրերից, ուր՝ որպես ուխտատեղիներ, մեծ տոների ժամանակ ժողովրդի հոծ բազմություն էր գալիս: Իբրև մեծ դիքերի և պաշտամունքի հատուկ վայր՝ հիշատակվում են Մեհյանների յոթ բազինները: Եվ Տրդատից հետո մինչև հիմա Հայաստանում կուռքերի ոչ մի մնացորդ չի գտնվել՝ բացառությամբ մի քանի տարի առաջ Սատաղի մոտերքում գտնվածի:

Մեր նախնիների դիցապաշտական կրոնի վերաբերյալ շատ ավանդություններ չունենք, բայց շատ հավանական է, որ լեզվով մերձավորների հետ կար նաև կրոնի մերձավորություն: Ստրաբոնը վկայում է, որ իչ պաշտում էին պարսիկները, նույնը պաշտում էին նաև մարերն ու հայերը, իսկ երբ Հայաստան

մտան նաև հունական կուռքերը, մեր ազգակիցները դրանք ոչ թե ընդունեցին իբրև նոր աստվածներ, այլ հարմարեցրին իրենց ճանաչածներին, օրինակ՝ Դիոսը՝ Արամազին, Արտեմիսը՝ Անահիտին, Ափրոդիտեն՝ Աստղիկին, Հերակլեսը՝ Վահագնին: Սակայն պետք է, որ նման լինեին, այլ ոչ համանման, որովհետև յուրաքանչյուր ազգ ուներ իր առանձին հայրենի կարծիքն ու ճաշակը: Նույնիսկ հույներն ու հռոմեացիները, որ նույն շաստվածներին էին պաշտում, տարբեր պատկերացումներ ունեին: Նաև միևնույն ազգությունն ու լեզուն ունեցող ժողովրդի պատկերացումները այլևայլ կողմերում այլևայլ են: Սա հայտնի է նաև այն բանից, որ միևնույն շաստվածը ուներ զանազան անուններ կամ մականուններ՝ սկսած նրանցից ամենամեծից՝ Արամազդից, որի մասին մեր Խորենացին էլ է ասում (Ա . ԼԱ), թե ուզողի համեմատ՝ կա ոչ մեկ, այլ չորս Արամազդ, մեկն էլ՝ Կունտ Արամազդ (ո՞րն է) . չորսի վրա չորսն էլ կարելի է ավելացնել կամ բազմապատկել:

Չուզելով այսպիսի խորհրդածությունները երկարարձգել հիշենք մեր նախնիների՝ բնիկ կամ օտար անվամբ պաշտած շաստվածներին՝ սկսելով վերջին հիշատակվածից:

Արամազդ

Սովորաբար, երբ մեր նախնիները այս շաստվածին հիշատակում են որպես հունական, կոչում են Դիոս: Այս անունը մոտ է բուն «Աստված» նշանակող հունարեն Թեոս(Θεός), լատիներեն Դեոս (Deus) անվանումներին: Երբեմն այդ մասին հայտնում են թարգմանություններում, ինչպես Ոսկեբերանի՝ Տիտոսի թղթի մեկնության մեջ . «Դիոս, զոր Հայք Արամազդ ասեն . . . Ջես՝ զոր և Դիոսն կոչեն, և հայերեն Արամազդ»: Ջես անունն էլ հնչակից է Դիոսին ու Դեոսին, բայց հույները Արամազդին այսպես են կոչում, երբ նկատի ունեն կյանք տվող կամ կյանքի պահապան ըստ իրենց Ζηός («կյանք») բառի: Հռոմեացիները Արամազդին տալիս են բոլորովին այլ անուն՝ Jupiter, որից էլ ֆրանսիացիները և իտալացիները՝ Giove . հայտնի է, որ հռոմեացիները իրենց հատուկ մեծ շաստվածին հարմարեցրել են Դիոսին, ինչպես հայերն էլ՝ Արամազդին: Այս անունը ընդհանուր է հայերի ու պարսիկների համար: Սրանք համառոտելով Ռոմիզդ են ասում՝ ըստ մեր նախնիների լսածի, իսկ նրանց նախնիները կամ

գրադաշտականները Ավեստայի լեզվում ասում էին Ահուրա-մազտայ, որ թարգմանում են «մեծիմաստ» կամ «իմաստությունների տեր»: Թե՛ պարսիկները, թե՛ հույները և թե՛ հռոմեացիները նրան համարում են ժամանակի որդի կամ ծնունդ . յուրաքանչյուր ազգ նրա ծնողին իր լեզվով է կոչում . հույները՝ Քրոնոս, հռոմեացիները՝ Սատուրնոս, պարսիկները՝ Չարուանա-ախերանա, որ նշանակում է «անսահման ժամանակ»:

Եթե սկզբում հայերը համակարծիք էին պարսիկներին, ապա երբ հունական չաստվածներին ընդունեցին, կարծիքներն էլ խառնվեցին ու հելլենացան: Որքան կարող ենք իմանալ Ագաթանգեղոսի և Խորենացու հիշատակումներից, Արամազդը և՛ երկնքի ու երկրի արարիչն է, և՛ բոլոր դիքերի հայերը՝ որպես բացարձակ գերագույն էակ և աստված, և ըստ այսմ՝ հզոր ու ամենագոր: Տրդատը, նրան երենք անգամ հիշատակելով, միշտ ասում է «Արին Արամազդ» և միաժամանակ համարում է աշխարհի արժանավայել խնամող՝ «լիութին պարարտութեան» տվող: Ըստ այսմ՝ կարող է տարբեր անուններով նույնը լինել նաև Ամանորի պտուղների ամենաբեր դիքը, մանավանդ որ սրա հետ գուգորդվում է նաև Վանատուր դիքը, ինչպես Արամազդն էլ էր այդպես ճանաչվել Սպարտայում և այլուր, և ինչպես մեր նախնիներն են Բ . Մակաբայեցիների գիրք (Ձ, 2) հունական Դիոս Քսենիոս-ը (Χενήϊου) թարգմանել «Հիրասէր Որմզդական Դիցն Վանատրի»: Մակայն թերևս ավելի հավանական է, որ հին հայերը Ամանորաբերին համարում էին մի այլ չաստված, իսկ թարգմանիչները նրան գուգորդեցին հույների Վանատուրի հետ: Արամազդին վերաբերող սրանց ավանդությունները ո՛չ մեզ հարկավոր են և ո՛չ էլ հիշելու արժանի: Մեզ համար շատ են նույնիսկ Տրդատի ցույց տված արի-ն և լիացուցիչ-ը . թող հույներին մնան իրենց առասպելները, և ոչ մեկին՝ այնպիսի դիցահոր խայտառակությունները:

Հայաստանում Արամազդի գլխավոր մեհյանը գտնվում էր Բարձր Հայքի Դարանդյաց գավառում՝ Եզնկայի մոտ գտնվող Անի ամրոցում: Արտաշես Ա-ն հույների այդ ամենամեծ չաստվածի ամենաշքեղ կերպարանքը, որ «Ոլոմպիական պատկերն» էր, այսինքն՝ իր գերագույն գահի՝ Օլիմպոսի վրայից հսկաներին շանթահար անելիս արիական կերպով քանդակյալը, իսկական արիությամբ իջեցրեց և ուղարկեց Հայաստան: Նրա որդին՝ Տիգրանը, այն

կանգնեցրեց Անիում, մինչև ուրիշ շաստվածների էլ սփռեց այլևայլ կողմերում և քուրմերին էլ դրեցորպես իրենց գերյալ դիցահոր պաշտամունքավար: Հայոց մեծագույն աշխարհակալը Հերակլեսի պատկերներից ընտրեց Սկյուլասի ու Դիպինոսի ճարտարագործածը: Արդյո՞ք նրա վերցրած Արամագոն էլ Ֆիդիասի հրաշակերտը կամ գոնե Կյուպսելեի ոսկեղենն ձեռագործը չէր: Նրան անվանակից Արտաշես Բ-ն այստեղ քրմապետ կարգեց իր Մաժանորդուն: Լուսավորիչը մինչև Կեսարիա գնալը այն ջախջախեց բազինի հետ և տեղում խաչ կանգնեցրեց, իսկ հողը թագավորական հրամանով դարձրեց եկեղեցու սեփականություն: Նրա մասին է ասում անանիա վարդապետը՝ դիմելով եկեղեցուն . «Դու և գԱրամագոնական սուտանունն այն գդիաբնակն պատկեր՝ գդիանունն Դիոսի՝ կործանեցեր . և գառ ի նորայն բնակեալն բազնի գդիացն բազնութիւն՝ արտահալածս արարեալ՝ անդր եւս քան գԿովկասեանն բնակեցուցեր զլերամբ»:

Հայաստանում Արամագոնի մեհյան այլ վայրում չի հիշատակվում՝ բացառությամբ Արամագոնի տան, որ հիշեցինք Պաշատ լեռան վերաբերյալ այլ շաստվածների ու աստվածացրած կրակի հետ, որը խափանեցին ս . Հռիփսիմյանները, որոնցից մեկը՝ մեր իմացած ս . Նունեն, Վրաստան գնալու ժամանակ Չավախք գավառում՝ Փառավան լճի մոտ, հանդիպեց փկնորսների, որոնք երդվում էին Արամագոնով ու Չաղենով, ինչից թվում է, թե մոտակայքում կար դրանց մեհյանը, կամ գոնե այնտեղ էլ էին պաշտում: Նույն ս . կույսի մասին ասվում է, որ Մցխեթ քաղաքում «կործանեաց գԱմպրոպային պատկերն Արամագոնայ, որ կայր մեկուսի ի քաղաքէն, գետոյն հգօրի (Կուր-Ղ . Ա .) ընդ մէջ անցանելով . գոր սովոր էին երկրպագել այգուն այգուն ի տանեաց իւրաքանչիւր, զի հանդէպ նոցա երեւէր . իսկ եթէ ոք գոհել կամէր՝ անցեալ ընդ գետն՝ առաջի մեհենիցն գոհեր»: Սա հայտնի է դարձնում, որ վերոհիշյալը շանթաձիգ Արամագոնի շատ մեծ պատկեր կամ անդրի էր՝ հավանորեն նույնպես բերված Հունաստանից և կանգնեցված մեհյանից դուրս՝ հրապարակում:

Հույների առասպելները նրանց պիղծ Արամագոնին շատ գավակներ են ընծայում: Մեր դիցաբանության մեջ հայտնի են մի որդին՝ Միհրը, և երկու դիցուհիները՝ Անահիտն ու Նանեն: Մյուս շաստվածների ծնողները չեն հիշատակվում . գուցե և նույն ինքը լինի: Իսկ սրանց մայրը կամ Արամագոնի կինը բնավ չի

հիշատակվում: Գուցե Որմիզդի պես անմայր են ծնվել, որովհետև սա էլ, ըստ պարսիկների, անկին էր: Մեր «Ճառքնտիր»-ի մեջ հայտնապես սխալ կամ պակաս է սատանայի՝ ս . Թադեոսի պատմության մեջ հիշատակված մեղադրանքը հայերին, թե թողեցին «գմեծ աստուածն Անահիտ և գմայր(») աստուածոցն Պիսիդովն»: Թվում է՝ հայերը Արամազդի տոնը կատարում էին Ամանորի հանդեսի օրերին՝ Նավասարդին, իսկ հույները՝ իրենց թարկիլիոն ամսի 7-ին:

Անահիտ դիցուհի

Մեփականագույնն ու սիրելիագույնն է հայոց դիքերից, որին համապատասխանողը հույների մոտ Արտեմիսն է (αρτεμις), հռոմեացիների մոտ՝ Դիանան (Diana): Թե հայերը ինչ համարում ունեին Անահիտի վերաբերյալ, լավ է բացատրում Տրդատի ասածը մեր Լուսավորիչին (ըստ Ագաթանգեղոսի) . «Եթե ոչ յանձն առնուցուս դիցն պաշտօն մատուցանել, մանաւանդ այսմ մեծի Անահտայ տիկնոջ, որ է փառք ազգիս մերոյ և կեցուցիչ, գոր թագաւորք ամենայն պատուեն, մանաւանդ թագաւորն Յունաց(») որ է մայր ամենայն զգաստութեանց, բարերար ամենայն մարդկան բնութեան, և ծնունդ է մեծին Արին Արամազդայ . . . Մեծն Անահիտ՝ որով կեայ և զկենդանութիւն կրէ երկիրս Հայոց»: Հրովարտակով էլ հայերին Արամազդի լիութունից հետո մաղթում էր «խնամակալութիւն յԱնահիտ տիկնոջէ»: Ուրեմն Արամազդի կնոջ փոխարեն այս դուստրն էր հայերի մեծ դիցուհին և տիկինը՝ իբրև նրանց տիրուի և մայր, թերևս ինչպես հույների Աթենասը, որ Արամազդի ուղեղից էր ելել և մնացել էր կույս: Բայց արդյոք բոլոր հայերը այդպե՞ս էին կարծում, թե՞ կինը լինելու կարծիք էլ ունեին, ինչպես որ «Հայսմավորք»-ի քրիստոնյա գրիչները, որոնք, փոխանակ գրելու «տիկնոջ» գրում են . «Իգական պատկերն անահտայ՝ կնոջն Արամազդայ»: Սակայն, Տրդատը նրան ճանաչում է միայն որպես Արամազդի դուստր և բարոյական «Մայր՝ ամենայն զգաստութեանց»՝ կուսությամբ և իմաստությամբ միանգամայն հավասարված հույների Արտեմիսին ու Աթենասին: Այս նորհների վրա ավելանում են նաև խնամակալությունը, բարերարությունը և միով բանիվ՝ ազգի և երկրի կյանք ու կեցուցիչ լինելը, որով ոչ միայն այդ երկու հույն դիցուհիների, այլև Կիբելեի և ուրիշների բարի-բարի շնորհներով էին զարդարել հայերը իրենց մայրախնամ Անահիտին: Ներկայումս սրա համար են

քննախույզները տարակուսում, թե իրականում ինչ էր Անահիտը: Նրա կենսատու գործության հավաստիքը տալիս է պատմությունը . Արտաշես Բ-ի հիվանդության ժամանակ մի ուխտավորի (Աբեղ Աբեղյան) են ուղարկում Երիզա, որտեղ դիցուի ու մեհյանն էր՝ կենսասեր թագավորի համար առողջություն խնդրելու: Բայց մինչ դեսպանի վերադարձը թագավորը մեռնում է՝ երագնելով Նավասարդի օրերը, առավոտվա նուրբ մեզն ու ծուխը և իր սիրելի որսը:

Հերոդոտոս պատմիչը արևելյան ազգերի դիքերի մեջ Անահիտի չի ճանաչում (գոնե այս անունով), այլ հիշատակում է Ալիդդայի կամ Ալիլադի, որ մոտ է Անահիտ անվանը (ն և լ տառերի լծորդությամբ), և ասում է, թե սա արաբների պաշտած Ուրանիա-Աստղիկն է, որին պարսիկները կոչում են Միթրա: Ոմանք այս անունը Միիր կարծեցին, բայց հնտագույնները համարում են Մատեր, այսինքն՝ Մայր: Պարսիկները Նավիտ էին կոչում և կոչում են Արուսյակին, որ Աստղիկին նվիրաբերված լուսատուն էր և համարվում էր երկրի պահապան ու խնամակալ 28 ոգիներից կամ ազատներից մեկը և իրենց Ուշեղ Արտաշես թագավորի օրոք ներկայացվեց անձնավորված պատկերակերպ: Բայց նրանից շատ առաջ էլ (մոտ 600 տարի մինչ Բրիստոսը), երբ պարսիկները, մարերը և նրանց գլխնակիցները սկյութներին կամ սակերին հալածեցին արևմտյան Ասիայից և հաստատեցին սակայն կոչված տոները, գլխավոր պատիվն ու պաշտամունքը ընծայեցին Անահիտին, որին պաշտում էին նույն իսկ սակերը: Ըստ ոմանց՝ Անահիտը ևս կոչվում էր սակյան: Կան նաև Մ . գրքի մեկնիչներ, որ կարծում են, թե Անահիտին է վերաբերում Երեմիա մագարեի ասածը (ԾԱ, 41) . «Զիա՞րդ ի պարտութիւն մատնեցար, Միսակ, և անկար յորս, պարծանքդ ամենայն երկրի» կարծես թե Բաբելոնը անվանափոխելով նրա պաշտած շաստվածի անունով: Սակայն բաբելացիների պաշտախը սովորաբար կոչվում է Մյուլիստա, որ նույնն է, ինչ Հերոդոտոսի Ալիդդա ասածը, նույնը՝ և ասորիների ու փյունիկեցիների Աստարտան, նույնը՝ նաև Կիբելեն՝ երկրի ու երկնքի դուստրը և Սատուռնուսի կինը: Միով բանիվ ամենն էլ նշանակում են բնության ոգի կամ շաստված: Այդպես է համարում նաև մեր Վանական վարդապետը՝ երեք դիցուիներին միացնելով իրար . «Աստարտն՝ Սիդոնացոց ամօթն է, գոր Բաղդէացիք Աստղիկ ասեն, Յոյնք՝ Ափրոդիտես, Հայք՝ Անահիտ»:

Անահիտի անվանն ու իմաստին զուգակից է եգիպտական Նիթ կամ Նայթ անունը, որ կա նաև հավելվածով՝ Դա-նաթ կամ Դանիթ, և համարվում էր զգոնության, արիության, բեղմնավորության ու նյութական առատության մի մեծ դիցուհի, նաև գիշերվային երկինք՝ Ռայի, այսինքն՝ Արևի՝ դիցահոր մայրը: Հնդիկների հին գրքերում (Վեդաներում) էլ լսվում է Նիյաթե անունով, որով ճանաչում են Ազնիին՝ երկրի վրա հրի շաստվածին: Բայց գիտնականները Անահիտին ավելի համապատասխան են համարում նրանց Բհավանի դիցուհուն, որ, ըստ Տրդատի ասածի, արդարև նշանակում է «կեցուցիչ»: Բայց շատ այլանդակ չափազանցությամբ նրան միաժամանակ համարում էին Շիվայի՝ իրենց երրորդության մի անձի քույրը, կինը, դուստրը և հայերի պես նրան երինջ էին նվիրում: Քննաբանները, է՛լ ավելի առաջ գնալով, Անահիտի անունը բխեցնում են հնդիկների անահուտ բառից, որ նշանակում է «արյան եռանդ», ուրիշները՝ անասիդա բառից, որը մագդեականները ասում էին Անահիդա ձևով «հանդարտ, մաքուր և բեղմնավորիչ» նշանակությամբ: Այսպե՛ս ոմանք այս անունը ստուգաբանում են պարսկերենով՝ իբրև «մանկամարդ, բոլորակուրծք»: Հիշենք, որ պարսից աղանդի մեջ կա Ահիտի անունով մի դև, որը հակառակ է Անահիտին:

Նշանավոր է նաև հռոմեացիների Դիանա անունը, որը հակառակ ընթերցմամբ (աջից) կարդացվում է Անահիդ: Հելլենական դիցաբանությունը քննողները ստիպված են նրանց շատ դիցուհիների հատկությունները կենտրոնացված տեսնել Անահիտի մեջ (Կիբելե, Մայա, Լատոնա, Բելլոնա, Ափրոդիտե): Մակայն նրան ավելի լավ է ճանաչել Պլատոնը Նիթ և Աթենաս զգոն դիցուհիների մեջ: Անահիտի անվան և ծագման կամ իսկության վերաբերյալ եղել են նաև բազում այլ կարծիքներ: Ոմանք նույնն են համարել, ինչ Անամելեքը, որին Ս . գիրքը հիշատակում է Ադրամելեքի հետ՝ իբրև կրակի, արեգակի, լուսնի շաստվածի, ինչպես պարսիկներին էլ համարել են աստղերի ու լուսնի պահապաններ: Նրանք որոշ այլ արևելցիների հետ Արուսյակ պայծառ աստղը անվանել են Նահիտ, ըստ որում հույները ևս իրենց Արտեմիսի (Անահիտի) ճակատին դնում էին լուսնի մահիկ: Հավանորեն հայերն էլ էին այսպիսի մի պսակ ընծայել իրենց Տիկնոջը, մանավանդ որ, Արտեմիսի լուսնակիր պատկերը հույներից ընդունելով, կանգնեցրել էին Երիզայում:

Այս բոլոր և նաև այլ կարծիքներից հետո ավելի հավանական են եզրիպատացիների Նիիթի, հնդիկների Նիյադի, հռոմեացիների Դիանայի, նաև հույների (որոնք ունեին նաև մի պիղծ Անայեդա, որի հետ է թերևս շփոթում Ստրաբոնը հայկականը) Աթենասի հետ հայոց Անահիտի սկզբնական միությունը և այս անունով շաստվածի հնությունը: Եվ հանունի չէ՝ որտեղից և որ ազգից է նրա ծագումը: Հայտնի է միայն, որ բոլոր ազգերից ավելի հայերն էին անահիտապաշտ, և ըստ Քրայցեր հնուտ դիցաբանի՝ հայոց Անահիտն է բոլոր անահիտների նախատիպը, մինչդեռ պարսից Նահիտը սոսկ ազատների (իզեա) դասից էր և ոչ աստված: Եվ թեպետ նրանց երկրում էլ կար Անայիդ անվանումով մի գավառ, բայց մեզանում հռչակված էր Անահտական գավառը, որ նույն Եկեղյացն էր, և մեկ ուրիշն էլ հյուսիսային կողմում՝ Կուր գետ ինոտերքում էր: Բայց եթե մեկը ցանկանա Անահիտին համանուն մի հին երկիր գտնել, պետք է ընդունի երկրի բոլոր գավառներից հանգույնը և նախաշրիտեղայինը, ուր առաջնածին մարդը (թշվառ) Կայենը, «բնակեցաւ յերկրին Նայիդ, յանդիման Եդեմայ»: 2-րդ դարի հեղինակ բազմահնուտ, բայց մոլորյալ Տատիանոսն էլ Անահիտին համարում էր պարսիկներին ու հայերին ծանոթ մի սոգ, ինչպես Ապոլոնին՝ բժիշկ:

Անահիտի անունը, վերոհիշյալներից գատ, այլևայլ հեղինակներ գրել են նաև Անեայ, Անէիդ, Անիի, Անի, ըստ ոմանց և Նանե կամ Նանար, որոնք մենք համարում ենք տարբեր Տիբեթցիները իրենց հավատացյալ կանանց կոչում են անի::

Ինչպես Անահիտի պաշտամունքը, այնպես էլ պաշտամունքի վայրերը հռչակված ու մեծահանդես էին նաև օտարազգիների մոտ: Այդպիսին էին մարերի Էքբատանը, հայերին փոքր Ասիայում սահմանակից երկու Կոմանաները, Չելան՝ Պոնտոսում և Գերմանիկուպոլիսը կամ Մարաշը, որի դրամների վրա ևս երևում է Անահիտի պատկերը:

Ինչ վերաբերում է մեր ազգակիցներին, Եկեղյաց Երիզայում եղածից գատ՝ երևելի մի մեհյան էլ կար Արմավիրում՝ հայոց հին մայրաքաղաքում, որտեղ Վահուհի քուրմերը Ապոլոնի անդրիի հետ կանգնեցրին նաև Արտաշեսի բերած Արտեմիսի պղնձաձույլ, ոսկեգօծ արձանը, որը հետագայում Երվանդը այլ

չաստվածների հետ փոխադրեց Բագարան՝ Ախուրյան գետի եզերքում գտնվող այս ավանը ասես դարձնելով հռոմեացիների մի Պանթեոն: Այդտեղից էլ նրա օրիանվոր հաջորդը՝ Արտաշես Բ-ն փոխադրեց Արտաշատ, որտեղ ընկավ Լուսավորիչի ու Տրդատի կուռքակործան ձեռքերի տակ: Դրանից առաջ և . Բարդուղիմեոս առաքյալը փոքրիկ մի խաչով կարծանել էր Անձնացյաց երկրի Դարբնաց քարում կանգնեցված Անահիտի կուռքը և այդ խաչը կանգնեցրել էր այնտեղ:

Ծոփք գավառում հիշվում է Անահիտի աթոռ լեռը (որը, ըստ ոմանց, ներկայումս Քեռշմեր կոչվածն է)՝ անշուշտ դիցուհու մեհյանի կամ մի պատկերի համար այդպես կոչված: Այնտեղ 4-րդ դարի վերջում ճգնում էր Եպիփանոսը՝ և . Դանիել ծերունու աշակերտը: Տարոնում՝ ներկայիս հայոց անվանի Առաքելոց վանքի մոտերքում, դեռ ճանաչվում է Տիրինկատար կամ Ծիրինկատար բերդատեղին Տավրոս լեռներում՝ Արեգակնաձագ բլուր կոչված տեղում, որտեղ կար Անահիտի մի պատկեր, որի մասին և . Գրիգորը գրում է . «Խորտակեցաք, և տուաք պատկեր, որի մասին և . Գրիգորը գրում է . «Խորտակեցաք, և տուաք գԲերդն Տիրինկատարի՝ իր քաղաքովն և ամենայն սահմանօքն՝ ընծայ Ս . Առաքելոցն»: Տիկին-ի փոխարեն ասյտեղ ասված է Տիրին, ասել է թե՛ Տիրուհի հայոց: Սրա նման հին Էտրուսկները ևս (որ համարվում են Հայաստանից գաղթած) իրենց Աստղիկ դիցուհուն կոչում էին Տուրան:

Ինչպես արդեն հիշեցինք, Անահիտի և բոլոր հայ դիքերի ամենաահռչակավոր մեհյանը գտնվում էր Եկեղյաց գավառի Երիզա ավանում՝ Գայլ գետի մոտ և Եփրատի մերձակայքում՝ Մեծ ու Փոքր Հայքերի միջև, ինչի շնորհիվ մերձավոր ու ծանոթ էր Փոքր Ասիայի հույներին: Այստեղ պաշտվածն էլ Արտաշեսն էր բերել Հելլադայից, և նրա հանկարծահաս մահվան պատճառով այն մնացել էր Անի բերդում, որտեղից հանեց ու այս ավանում՝ բերդի մոտ, կանգնեցրեց որդին՝ Տիգրանը: Եվ տեղի պաշտամունքը ու հանդիսությունները այնքան հռչակվեցին, որ մինչև իսկ Անահիտական գավառ կոչվեց, և երկիրն էլ ընծայվեց նրան ու քրմերին: Ստրաբոնից գատ՝ այլ օտար պատմիչը էլ են հիշատակում (Դիոն, XXXVI, 5, Պլինիոս, V, 24) հարյուրավոր սպասավորներով շրջապատված դիցուհուն, որոնց՝ թե՛ տղամարդկանց, թե՛ կանանց, սրբանվեր կամ սրբապաշտ են կոչում (հիերոդոտոս): Մեհյանի կամ մեհյանների մոտ ընդարձակ, անմշակ

դաշտ ու մարգ էր թողնված նվիրական երինջների արածելու համար, որոնց ճակատը խարանում էին ջահաձև դրոշմով, որ օտարները չմոտենան, և դրանք ժամանակին գոհաբերվեն: Տարին երկու անգամ՝ գարնանը և աշնանը, կատարվում էին մեծ տոնահանդեսներ: Իսկ ըստ մեր պատմիչների՝ մեծ տոնական օրը նավասարդ ամսի 15-ն էր՝ նմանությամբ սակայն տոների, որ բարեկենդանի նման մի բան էր: Այդ օրը քրմապետը, թագավորակերպ հագնված ու խույրը գլխին, քուրմերին ու բազմաթիվ ուխտավորներին առաջնորդում էր, և Անահիտի կուռքը վերցնելով՝ թափորակերպ պտտվում էին մեկյանի շուրջը՝ աղոթանման երգեր երգելով: Հետո աշխարհիկ հանդիսություններ, պարեր էին կատարվում: Հույներն էլ ունեին մի այսպիսի տոնահանդես, որ կոչվում էր կորդակ՝ ի պատիվ նրանց էլիսյան Անահիտի: Նույնիսկ Արտեմիսը այնտեղ կամ մեկ այլ վայրում ուներ Կորդաքս մականունը, որ նշանակում էր էլիսացիների և դորիացիների պարելու մի տեսակ: Մեր լեզվով կորդակ նշանակում է «գլխանոց, սաղավարտ»՝ գուցե առնված օտար լեզվից: Բոլոր սարերում, և զգեստներն էլ փոխում էին ու հանգնվում սակերի նման անխտիր բոլորը՝ տերերը և ծառաները: Եվ երբ կերուխում էլ էր հաջորդում, իհարկե, լինում էին նաև հեթանոսական անկարգություններ: Եվ ըստ Ստրաբոնի՝ ազնվականները մինչև իսկ իրենց դուստրերի կուսությունն էին նվիրում Անահիտի եկվոր պաշտամունքասերներին և սա համարելով սրբազան արարողություն՝ հետո հարսնացնում էին նրանց՝ զգաստության Տիկնոջը մատուցելով այդպիսի մի անզգաստ պաշտամունք, թեպետ ասում են, որ հետագայում այդ նվիրյալները ապրում էին պարկեշտությամբ: Գուցե այս երևույթի մի պատճառը կամ մեծ պատճառը Անահիտի՝ խնամակալության ու բեղմանվորության պաշտպան համարվելն էր: Ըստ Ստրաբոնի՝ Փոքր Ասիայի հույների արձակաբարո ցեղերին (Ջելա և Կոմանա քաղաքներին) մերձակա Անահիտական գավառի մեջ էլ էր մտել համարձակությունը, բայց կամ ոչ միշտ, կամ ոչ ուրիշ կողմերում: Տրդատի տված գաղափարը և Անահիտին զգաստության մայր կոչելը շատ է հեռու Ստրաբոնի գրածից, թեպետ և անհնար էլ էր, որ չաստվածը լիներ զգաստ և զգաստություն ներշնչող՝ քրիստոնեական ըմբռնումով: Եվ «Հայսմավուրք»-ի հեղինակն էլ պախարակում է Անահիտին՝ նրան կոչելով Արամագդի կին: Պախարակում է նաև ս . Գրիգորը .

«Խափանեաց զգարշելի անունն . . . այլ մի՛ յիշեսցին զագրալիքն և չարաշար գարշութիւնք իւրեացն»:

Ինչպես որ վկայում են օտար պատմիչները (Պլինիոս, XXXIII, 24 . Դիոն, XXXVI, 5 . Ստրաբոն, XI, 4), հայոց մեծահարգի պաշտպանունքասիրության համեմատ՝ մեծահարգի էր նաև Անահիտի կոածոն, և այն հիշատակում են որպես առաջին ոսկեդեն անդրի, որ խնայեց այն կողմերի առաջին տիրակալ հռոմեացին՝ Պոմպեոսը, և թերևս պատվի արժանացրեց նաև ընծաներով, ինչպես արել էր Չելայում: Բայց ազահ ու անգութ Մարկոս Անտոնիոսը այն կողոպտեց և հանձնեց գորքի ավարատությանն ու ավերմանը: Հռոմեացիները պատմում են, որ նա, ով առաջինը ձեռք գարկեց Անահիտին, կուրացավ ու դարձավ անդամալույծ: Ընդհակառակը, բոլոնիացի մի հարուստ գորական, Օգոստոս կայսերը մեծ խնշույքի հրավիրելով, պատմում էր, թե ինքն առաջինն է գարկել ու կոտրել ոսկեդեն անդրիի սրունքը և նրա փշուրներով է հոգացել այդ օրվա հրավերքը: Բայց գուցե սա լինի Չելայի Անահիտը:

Սակայն հայոց Անահիտի պաշտամունքնասերները շինեցին ոսկեդեն մի նոր կուռք և կանգնեցրին Երիզայում, որի համար Տրդատը Գրիգորին հրամայում էր, «զի պասկս և թաւ ոսոս ծառոց՝ նուէրս տարցի բագնին Անահտական պատկերին»: Իսկ Գրիգորը ասում էր . «Չոր դուդ կոչես Մեծ Անահիտ Տիկին, լեալ իցեն արդեօք մարդիկ որ յայնժամ երբեմն ժամանակի . քանզի դիցապաշտ կախարդութեամբ գմարդիկն որ յայնժամ էին՝ ցնորիք կերպս կերպս լինելով դիւացն, հաւանեցուցին գմեհեանս շինել և պատկերս կանգնել և երկիր պագանել, որ ոչ իսկ են» և այլն: Ինչպես պատմությունից բոլորը գիտեն, այն ժամանակ այս և այսպիսի խոսքերը Տրդատին թվացին շատ օտարոտի, բայց և տասներեք տարի անց այլ կերպ ազդեցին նրա վրա, և «զգաստացեալ զօրօքն՝ փշրէին զոսկի պատկերն Անահտականաց դիցն, և ամենեին զտեղին քանդել վատնէին, և զոսկին և զարծաթն աւար առեալ» և եկեղեցու սեփականությունը դարձրին ոչ միայն կուռքերը, այլև մեհյանին նվիրվածները: Այդ դրվատելով՝ Անանիա վարդապետը ասում է . «Օրհնեալ ես դու լուսանկար առագաստ, որ շքեղաճոխ նագանօք զօրացար ի վերայ պատկերացն դրօշելոց, և հարեալ խորտակեցեր զսնոտի պաճուճանս դիւանուէր և քաշապերճ պանծանաց Անահիտն տիկնոջ»: Ինչպես վերը հիշատակեցինք, Փոքր Հայքին սահմանակից Պոնտոսի Չելա ու Կոմանա քաղաքներում էլ կային Անահիտի մեծաժողով ուխտատեղիներ ու մեհյաններ (Ստրաբոն, XII, 3, 36-37): Ըստ Պրոկոպիոսի՝

Օրեստեսը նախ շինեց Կոմանայի մեհյանը և ապա փոխադրեց Երիզա: Բայց հայերը բազմությամբ գալիս էին և՛ Կոմանա, և՛ Ջելա, որտեղ հաղթվեցին ու ջարդվեցին սակերը, և որտեղ հաղթողները, մի հողաբլուր սարքելով, վրան հիմնեցին Անահիտի, Օսանի և Անադատի մեհյան ու բազիլիկներ և հաստատեցին սակայն տոներ, որոնք մեծ շուքով կատարում էին տեղի բնակիչները: Պոմպեոսն էլ ընդարձակեց տեղը և Ջելան դարձրեց քաղաք, որը հետո համարվեց քրմերի սրբազան ու ազատ քաղաք, իսկ քրմապետը՝ թագավոր: Սրանից ոչ միայն հետ չէր մնում նաև Եվդոկիայի (Թորքադ) մոտ գտնվող Կոմանան (Կյումեննե), այլև գեխությամբ է՛լ ավելին էր, և այն նմանեցնում էին մինչև անգամ Կորթնոսի Աստղիկին: Նույնը և մյուս Կոմանան Կապադովկիայում՝ Ջահանի կողմերում, որի շաստվածը անվանվում էր Մա կամ Ենիոս և քրմապետի իշխանության ներքո ուներ 6000 պաշտամունք մատուցող՝ տղամարդ ու կին, նաև մեհյանին շրջակա ընդարձակ տարածքներ և համարվում էր թագավորից հետո երկրորդը կամ նրա փոխանորդը, քրմերն էլ արքայազուններ էին համարվում:

Այս տեղի Անահիտի մեհյանը Տավրիկյան կոչվածն էր, որի կառուցողը՝ Իփիգենիան, սրան նվիրեց իր սգո մագերը, դրա համար էլ այն անվանվեց Կոմանա, որ հունարեն նշանակում է «գիսակ, գլխի մագեր» (χημῆπη, որից և՛ կոմիսատ՝ «վարսավոր», Comete՝ «գիսավոր»): Սրանք իր աչքով է տեսել ամասիացի մեծ աշխարհագիր Ստրաբոնը և նկարագրել է հավատարմությամբ: Բայց ո՞վ կարող է հաստատել, թե մեհյանների հիմնարկողը կիսով չափ առասպելական Ագամեմոնի դուստրն է: Նոր ժամանակներում հին կրոնների մասին գրող Մորին (III, 183) իբր անտարակույս է համարում այն, որ Անահիտի պաշտամունքը հայերը մտցրին ոչ միայն Կապադովկիա, այլև Լիդիա:

Անկարելի է, որ իրենց բնիկ սահմաններից այդքան հեռու Անահիտին փայլեցնող հայերը իրենց կենտրոնում էլ նույնպես և գուցե ավելի չփայլեցնեին նրան: Եվ ինձ շատ հավանական է թվում, որ Աշտիշատի երկրորդ՝ Ոսկենայր Ոսկեծին դիքի մեհյանը, որի բազիլն է Ոսկեհատը, լինի Անահիտի, թեև մի հին վարդապետ (Միմեոն) այն համարում է Դեմետրիանն ու Գիսանեինը: Եթե կուտքն ու բազիլը ոսկեձույլ չէին, գոնե ոսկեպատ էին: Ագաթանգեղոսի հունարեն բնագիրը, Կեսչոպեֆոստ ասելով, իմացնում է, որ ոսկեհատը ոսկեղեն հատիկներ են, որոնք, թվում է, թափել է ինքը՝ դիցուհին, կամ ինչպես Սաթենիկի հարսնության

Ժամանակ, «տեղ ոսկի տեղայր» (Խորենացի, Բ . Ծ): Հայոց այս Ոսկեմոր նման՝ բուրդարացիները իրենց լուսատուների ծնողներին անվանում են Ոսկեմայր (Ջլոտնա մայիկա): Կեսարիայից վերադառնալիս ս . Լուսավորիչը կործանեց նաև այս բազիլն ու դրա վրայինը և այդտեղ կանգնեցրեց առաջին եկեղեցին՝ տոնի օր սահմանելով սահմի ամսի յոթերորդ օրը (հոկտեմբերի 15):

Անահիտի մեհյանների տեղերը, կուռքերը ու նյութը բավական հայտնի են, իսկ ձևն ու նշանները՝ ոչ այնքան: Եվ որովհետև համապատասխանում էր հույների Արտեմիսին, նրան էլ նման էր կարծվում: Այժմյան հնագետները, արևելյան գլանաձև քարերի կամ ակների վրա տեսնելով մի դիցուհի՝ ուսին երկու կապած և ձեռքերին սուր ու մական, համարեցին, որ Անահիտն է, որովհետև եգիպտացիների Նիիթն էլ է կերպարանավորված աղեղնավոր ու նետավոր: Հայտնի է հույների աղեղնավոր կամ որսորդ Արտեմիսը, որի համար էլ կոչվում էր Եղջերվահար: Իսկ պարսից քանդակներում նրա գլխին երևում են գունդ և մահիկ, ձեռքին էլ՝ ծաղիկ: Պարսկադեն գրքերը Անահիտին նկարագրում են որպես լանջագեղ, ոսկեպաճույճ, ոսկեղեն վերարկուով, քառամանյակով, գոտիով, ոսկեթիթեղ բոլորածն գլխանոցով, իսկ պատմուճանը՝ կարված երեսուն քառածին ջրշների մորթիներից: Այս վերջին ավանդության պատճառը այն է, որ ջրշունը կամ կուղբը չորս ձագ է ունենում կամ չորս ամիս հղի է լինում (չադուրդ-ժիծանադան): Ապա՝ Նահիտը ջրի դիցուհի էր կամ ոգի, իսկ կուղբը ջրում է բնակվում և ջրասույզ դևերի թշնամի է: Ոմանք էլ այս կենդանու մորթու փայլունության պատճառով համարել են Անահիտին վայել զգեստին համապատասխանող:

Այլ երկրներում Անահիտի ունեցած մեծ պաշտամունքն էլ հիշելը մեզ համար ավելորդ է: Բայց չենք կարող զանց առնել Ս . գրքի նշանավոր հիշատակությունը՝ ի վկայություն Եփեսոսի աշխարհահռչակ տաճարի, որի համար մանր մեհյաններ շինող մի արծաթագործ, վախենալով, թե Պողոս առաքյալի քարոզությամբ իր արվեստը կխափանվի, ժողովրդին գրգռեց նրա դեմ, և ամբողջ քաղաքը ոտքի ելավ: Քաղաքապետներից մեկը հագիվ կարողացավ հանդարտեցնել նրանց՝ ասելով . «Ո՞վ է ի մարդկանե՛ որ ոչ գիտե գեփեսացուց քաղաքն՝ մեհենագարդ՝ մեծին Արտեմեայ դիցն», որին, ինչպես արծաթագործն էլ էր ասում, «ամենայն Ասիա և տիեզերք պաշտեն»: Այս

ձայները կարող են լինել հայոց Անահիտի ջերմեռանդ պաշտամունքի արձագանքը:

Նանե

Այս անունով հույները առասպելում են մի հավերժահարսի՝ Սանգարիս գետի դստերը, որը ծննդաբերության ոգի էր կամ գորություն: Սկանդինավյան ազգերն էլ ունեին մի դիցուհի՝ Նաննա, որ Օդինոսի որդու՝ Բլադրի կինն է: Բալդրը համարվում էր նրանց Ապոլոնը, և Նաննան, ըստ այսմ, մերձավոր էր հունական Աթենասին, որ Արամազդի ուղեղից ծնված կույս էր՝ իմաստություն, գիտություններ և արիություն ներշնչողը՝ նախկինում երբեմն էլ համարված ջրերի և շոգիների չաստված: Հայերն էլ Նանեին էին համարում Արամազդի դուստր ու Աթենասի փոխնակ, որովհետև նրա ճարտարարվեստ անդրին, որ բերեց Արտաշեսը, և Թիլ ավանում տեղադրեց Տիգրանը, Ագաթանգեղոսը անվանում է Նանեական: Գրիգոր Լուսավորիչը նախքան Կեսարիա գնալը կործանեց այն նրան մերձակա Անահիտ քրոջ հետ և տեղը գանձերով հանդերձ դարձրեց կառուցվելիք եկեղեցու սեփականություն: Նանեն կամ Նանան՝ որպես չաստվածների մայր, ծանոթ էր նաև այլ ասիացիների, որոնց լեզվով այս անունը նշանակում է «մայր» կամ «տատ» (Նանե, Նինե): Թիլ ավանից գատ՝ Հայաստանի ոչ մի վայրում Նանեի մեհյան չի հիշատակվում: Երիզայի Անահիտից վերոհիշյալի տարբեր լինելը անտարակույս է, բայց օտարները սրան երբեմն շփոթում են Արտեմիսի, երբեմն էլ՝ Կիբելեի հետ, մանավանդ այնտեղ, որտեղ Ս . գրքում հիշատակվում են չաստվածներ, ինչպես հիշատակվում է (Ա . Մակաբայեցիների, Զ, 1) Ելիմայիսի կամ, ըստ մեզ, Լիմնոսի մեհյանը, որ էր «մեծագանձ յոյժ, և կուռք ոսկեղէնք ձուլվածոյք մեծամեծք ի նմա»: Եվ հիրավի, Անահիտը սրանց գլխավորն էր: Իսկ Պարսկաստանում եղածի մասին հիշատակածը (Բ . Մակաբայեցիների, Ա, 13, Թ, 12), ըստ մեր թարգմանության, Նանեն է, որի գանձերը կողոպտել էր ուզում Անտիոքոսը, բայց նրա «անհամար գորքն անկան կործանեցան շուրջ գՆանեայ տաճարան», որ գտնվում էր Պարսկաստանի մայրաքաղաքում, որ Պասարգատն էր: Ըստ Պլուտարքոսի վկայության՝ սրանց Նանեն հաղթության չաստված էր, և նրա տաճարում էին պսակադրվում թագավորները . և ըստ այսմ ևս՝ զուգորդվում է հույների Աթենաս-Պալլասի հետ:

Աստղիկ

Հայոց երրորդ դիցուհին է՝ մեծարված ավելի, քան երկրորդը (Նանն), թերևս ամենից սիրելին ու ամենից ազգայինը, որովհետև թեև ոմանք Աստղիկին էլ են համարում Արամազդի դուստր, բայց Անահիտի հետ շփոթելով են այդ անուն: Ազգային ավանդությունը Աստղիկին՝ սեփական հայկական անվամբ և օտարներին ոչ նման համարում է Նոյի դուստրը՝ ծնված ջրհեղեղից հետո, ինչպես և իր եղբայրը՝ Մանիտոնը: Թե սրանց հայրը հայոց առասպելներում ինչ անունով էր կոչվում, հայտնի չէ: Եվ եթե նույնպես հայտնի կամ ընդունելի չէ Նոյի դուստրը լինելը, հավանական է, որ լինի մի հին նահապետի դուստրը՝ իրական անձ և ոչ մտացածին մեկը: Բերոսոսյան Սիբիլյան (Խորենացի, Ա. Չ) Աստղիկին համարում է Քսիսուսթրոսի, որ նույն Նոյն է, դստեր դուստր և նկարագրում է, որ հաշտարար էր իր եղբայրների՝ Տիտանի և Հաբեթի՝ Չրվանի դեմ ունեցած կովի ժամանակ և վերջինի գավակներից մի քանիսին փրկելով՝ տարավ-ձգեց Օլիմպոս լեռան վրա, ինչի համար էլ կոչվեց դիցունկեց: Բայց հայերը ավելի հաշտ են ցույց տալիս եղբայրներին ու քրոջը, որը նրանց հավասար ժառանգեց մի երկիր հարավային կողմում՝ ըստ ոմանց՝ Երջանիկ Արաբիան: Սակայն իրենց Աստղիկին չեն թողել այդքան հեռու գնալ, այլ պահել են Տարոնի կողմերում, որտեղ առաջ բնավկում էին նաև եղբայրները: Այնտեղ է Աստղնաբերդը կամ Աստղիկի բերդը՝ համառոտելով Ասղնաբերդ կոչված, որը կառուցել է տվել նույն ինքը՝ Աստղիկը, որ ասում են, իր Չրվան եղբոր ապահովության համար. հետագայում՝ պատմական ժամանակներում, կոչվել է Մոկաց բերդ և գտնվում է Մուշի արևելյան կողմում, իսկ արևմտյան կողմում՝ Հաշտենից գավառի մոտ, կա մեկ այլ Աստղբերդ: Անշուշտ, Անահիտի պես սա էլ լեռների վրա ուներ այլևայլ աթոռներ: Հիշվեց նաև Պաշատ լեռան վրա գտնվող նրա կուռքը կամ պատկերը, որ գտնվում էր Արամազդի կուռքի մոտ, որի հետ և կատարում էին նրա տոնը Նավասարդին՝ ամանորին: Արտաշես Բ-ն, Վանի կողմերում իր համար զբոսարաններ շինելով, Արտամետի մոտերքում կանգնեցրեց Աստղիկի տաճարը, որի պաշտամունքը շատ սիրող են թվում ինքն էլ, իր ընտանիքն էլ: Եվ նրա Սաթենիկ տիկնոջ մասին ասվում է, թե իր ազգակից Սուրիասեցն քրիստոնեական քարոզը լսելուց հետո իսկ չկարողացավ բաժանվել Աստղիկի պաշտամունքից:

Այս դիցուհու գլխավոր մեղյանը գտնվում էր Հաշտիշատում: Այն մեկն էր երեքից, որոնք մեկ անունով կոչվում էին վահեվահյան, և որոնցից մեկն էլ վերոհիշյալ Ոսկեծին Ոսկեմայր Անահիտի մեղյանն էր: Իսկ Աստղիկինը առանձին կոչվում էր Մենյակ Վահագնի . վերջինիս էլ նվիրված էր երրորդը: Այս երկուսի պատկերների՝ Հունաստանից բերված լինելու պատշառով նրանց Հերակլեսը հայերի մեջ Վահագն համարվեց, իսկ Ափրոդիտեի անդրին՝ Աստղիկինը: Սրանց՝ իբրև իր սիրելիների, Տիգրանը դնել տվեց իրար մոտ (Խորենացի, Բ . ԺԴ), և այնուհետև այս երկու դիցուհիների գաղափարները միացան, և Աստղիկը համարվեց ցանկասիրության գարշելի շաստված, որին նրա սիրելանի և Անահիտի հետ մեկտեղ ավերեց ու անհետացրեց ս . Գրիգորը ու դրանց տեղում կառուցեց Աշխարհամատրան տաճարը: Ազաթանգեղոսը այսպես է նկարագրում այդ մեղյանի բնաջնջվելը ու իբր աներևույթ լինելը՝ ինչպես գուշակվում է, այնտեղ կատարված անատակ պաշտամունքն ու հանդեսները մոռացնել տալու համար, ինչպես Վարդան վարդապետն է երգիծաբանելով ասում Լուսավորիչին ուղղված ներբողում . «Աստղիկ՝ զբոզութիւնն առեալ փախչէր առ նմանիս իւր»: Լամբրոնացին էլ 67-րդ սաղմոսի մեկնության մեջ, «որպէս պակասի ծովս» և այլն, այդպես էլ Քրիստոսի հրի գործոյամբ ջնջված է համարում . «Չի թէ ոչ էր պակասեալ, զբազում ամաց մեհեանն շինեալ Վահեւանեան Դիցն, և դիօքն ի մարդկային հնարից պարսպեալ, Ս . Գրիգոր՝ ո՞րպէս մի տեառնագրելովն՝ կործանեալ անհետ արար»: Մեկ այլ տեղում էլ (Ձ, 14) գրում է . «Ս . Գրիգոր՝ զի ձգեաց զձեռն ի Վահեւանեանն մեհեան, և իբրև գոչինչ՝ զամենայն զդեւսն ցրուեաց»:

Մինչ հունական խայտառակ անդրիների բերվելը Աստղիկի գաղափարը ավելի պարկեշտ է երևույ, և ըստ անունի՝ լուսավոր ու պայծառ մի էակ կամ իր էր՝ հավանորեն Արուսյակը՝ նման հռոմեացիների Venus-Urania կոչվածին: Հետագայում դարձավ ուրախության, փափկության, ցանկասիրության հորդորիչ, որոնց հայտարան են և՛ նրա նկարագրությունը որպես ոսկեծղի և վարդամատն, ինչպիսին էին հույների Արշալույսն ու Հերան, և՛ Ափրոդիտեին նվիրված վարդը, որ և հայերն էին վիրում իրենց Աստղիկին՝ Վարդավառ ասելով ու անելով և տարեվերջին՝ Ավելյաց օրերին, որ օգոստոսի սկիզբն է, կատարելով իրենց Բարեկենդանի մեծամեծ հանդեսները, երբ Հայաստանի բարձրավանդակներում դեռ առկա էր գարնանային գովությունը: Վանական վարդապետը որոշ

շփոթությամբ (գրվածքի սխալ օրինակումից) ասում է, որ այս տոնը Քրիստոսի խաչելության հիշատակից 40 օր առաջ էր, իսկ քրիստոնյաները այն դրեցին Այլակերպության տոնից 40 օր հետո՝ խափանելով Աստղիկի և Հեփեստոսի կամ Միհրի պիղծ տոները և դրանց հետ մեկտեղ՝ արեգակի ու լուսնի կրոնական հիշատակները: Ասվում է, որ ինքը՝ ս . Գրիգոր Լուսավորիչը, պատվիրեց այս հեթանոսական մեծապայծառ տոնը փոխարինել Թաբոր լեռան վրա Քրիստոսի ամենապայծառ երևումով:

Միհր, Միթրա

Այս անունը պարսկական հնչում ունի: Վերջին մասը հիշեցնում է հայերեն հուր-ը, ինչպես ինքն էլ համարվում էր հրի ու արեգակի շաստված: Նույն էր և հույների Հեփեստոս կոչվածը: Եվ առավել, քան շատ շաստվածներինը, նրա պաշտամունքը տարածված էր և՛ արևելքում, և՛ արևմուտքում: Այս վերջին (Եվրոպական) մասում՝ ոչ միայն հույների ու հռոմեացիների կողմերում, այլև Գերմանիայում, գտնվում են միհրական կոչված քանդակներ: Մինչև իսկ իսլանդացիների գերագույն շաստվածը կոչվում էր Մաեդր-աս: Արևելքում Միհրի պաշտամունքի նշաններ կան Փոքր Ասիայից մինչև Հնդկաստան: Այս մեծ աշխարհում Միդրա էին անվանում արեգակը կամ մեկը 12 արեգակնագուններից, որոնք կոչվում էին ատիդիյաս: Մեր 5-րդ դարի մատենագիրների՝ Եզնիկի, Եղիշեի, Խորենացու ըթերցողները հիշում են սրանց գրածները և պարսից Միհրի ինչ լինելու բացատրությունը: Նրանցից առաջ դրա մասին հիշատակում են նաև սուրբ հայրերը, մանավանդ Գրիգոր Աստվածաբանը, որի ճառերի մեկնիչ Նոննոսը գրում է . «Միթրոս կարծի ի Պրասիցն՝ Արեգակն գոլ, և գոհս առնէին նմա և կատարէին . արդ ոչ կարէ որ ձօնել նմա՝ եթէ ոչ յառաջագոյն ընդ աշտիճանսն տանջանաց անցանիցէ, և աշտիճանքն են թուով ութսուն»: Հայտնի է, որ աստիճանակարգերը, ինչպես որ կան նաև այլ կրոնների ու աղանդների մեջ, գուգորդվում են նոր ժամանակների աշակերտության կամ նվիրապետության կարգերին՝ մեկը մյուսից բարձր՝ ըստ հետևողների իմացության և կրթության: Նույն հեղինակը մեկ այլ տեղում ասում է . «ԶՄիթրոսէ այլեայլ տան կարծիս . քանզի Արեգակն գնա գոլ ասէին, ոմանք վերատեսուչ Հրոյ, և այլ յատուկ ինչ գոլ գօրութիւն . լինէին և Միթրոսի տելէդք ոմանք , և մանաւանդ առ ի Քաղդէացոցն . քանզի որք սովաւ կատարեալ

կամէին լինել՝ տանջանաց կարօտանային, ըստ աստիճանաց ի վեր ելեալք, ի թեթեւագունիցն տանջանացն սկսեալ՝ ի դժնդակագոյնսն կատարէին . յառաջագոյն՝ սովով ճնշել զանձինս՝ իբրեւ ատուրս 50 . և յայնմ ժուժկալք՝ ի քերանս արկանէին ատուրս երկու, ապա ի ձեան կացուցանէին ատուրս 20 . յետոյ ի հուր անցուցանէին . . . և զչարըմբերն որ կատարեալն եղեւ՝ հատուցել այնուհետեւ ի կատարելագոյն տելետն »:

Վերոհիշյալ միհրական քանդակները (Mithriaques) Միհրին կերպարանավորում են որպէս հայագոյակ կամ փոյուզագոյակ երիտասարդ՝ քարայրի մեջ ծնկով կռթնած կամ հեծած մի ցուլի, որին ուզում է մորթել . ցուլի ներքին անդամներին կպած են օձեր, կարիճներ, մրջյուններ . մտըր կա մի շուն, վերևում՝ մի քաջ՝ ձեռքին երկու ջահ՝ մեկը վեր պարզած, մյուսը դեպի վար: Այս ամենը ցույց են տալիս տարվա եղանակները՝ արևի շրջանով, գիշերն ու ցերեկը:

Ջրադաշտական կրոնում Միհրը Ռոմիզդի ծնունդ էր՝ ոչ չաստված, այլ ազատ և ազատների գլխավորը, Ռոմիզդի ու Ահրիմանի միջնորդը: Բայց հետո ոչ միայն չաստված համարվեց, այլև գրեթե բովանդակ աստվածություն, բայց այլանդակ կերպով աստվածացված, ինչպես ծաղրանքով ասում էին մեր հայրերը պարսից վզրուկ Միհրներսեհին պատասխանելիս . «Եւ ոմն քաջ ի ձերոց իմաստնոցն ասաց, եթէ Միհրն աստուած մայրածին է ի մարդկանէ և թագաւոր աստուածագաւակ է, և համհարզ քաջ եօթներորդաց»: Ավելորդ են համարում այս առասպելաց առասպելները քննել, քանզի սրանք հին պարսից և հայոց հավատքը չէին, այլ Սասանյաններինր: Իսկ հները, ինչպես արդեն ասացինք, Միհրին համարում էին արեգակի, կրակի, եղանակների տեսուչ ոգի, որին նվիրված էին մարտ ամիսը, նաև ամիսների 16-րդ օրը և մի քանի այլ տոնական օրեր:

Ինչպես հիշված չաստվածների հավատքն ու կերպարանքը այլայլվեցին կամ խառնվեցին հունականին, երբ սրանց կուռքերը բերվեցին Հայաստան, այնպես էլ Հեփեսոսը գուգորդվեց Միհրի ու հռոմեացիների Վուլկանի հետ ու դարձավ Արամազդի որդին գուցե «ոչ բնութեամբ՝ այլ կոչմամբ», ինչպես ասում է Նոննոսը Միհրի նվիրյալների մասին: Այս արեգակնային հրային չաստվածի կուռքը կանգնեցվեց Բագատիճում՝ Եկեղյաց և Դարանաղյաց գավառներին

սահմանակից Դերձան գավառում, որտեղ, ինչպես գյուղի անունից է գուշակվում, կային նաև այլ կուռքերի բազմաներ: Եվ ս . Գրիգորը «գայր հասանէր ի Մրհական մեհեանն անուանեալ որդւոյն Արամագոյայ, և . . . ի հիմանց բրեալ խլէին, և զգանձս նթերեալս ասար հարկանէին, և աղքատաց բաշխէին, և գտեղինս նուիրէին եկեղեցւոր»: Ներկայումս ենթադրում են, որ այս մեհյանի տեղը նույն անունը կորդ գյուղում բարձրացած քարաբլուրի արևելյան կողմում է, որտեղ փորված են երեք փորքիկ քարանձավներ, դրսում էլ՝ գավիթ: Բլուրի գագաթին, որտեղ բուն բազինն է եղած համարվում, երևում են հիմքերի նշաններ:

Միհրի տոնի ժամանակը մեր ազգակիցները չեն հիշատակում, բայց թվում է, թե արեգ ամիսն է, որ համապատասխանում է պարսից միհր ամսին: Արևմուտքում՝ գոնե Իտալիայում, տոնը կատարվում էր դեկտեմբերի 25-ին . դրա փոխարեն ուղղահավատները այդ օրը նվիրեցին Քրիստոսի ծնունդին, որի մարդեղության օրը գուգադիպում է գարնանամուտի օրերին: Միհրի պաշտամունքասիրության՝ նրա հավատքից հետո էլ մնացած նշանակ են նրա անունից բարդված հատուկ անձնանունները Հայաստանում, Վրաստանում, Պարսկաստանում, ինչպես՝ Միհրան, Միհր-Ներսեհ, Միհրանշապուհ, Միհր-Արտաշես, Միհրագատ, Միհրիշատ, Միհրհորիկ և այլն:

Տիր

Թեպետ սա հիշյալ շաստվածների պես հաճախ չի հիշատակվում, բայց և աննշան չէ թե՛ արևելցիների և թե՛ հյուսիսցիների մոտ, թեև այլևայլ կերպով է ճանաչվում: Համապատասխանում է հույների Ապոլոն և Հերմես դիքերին: Կելտերի ու սկանդինավցիների մոտ Տիրը կամ Տյուրը (Tyr) պատերազմի ոգի է, ինչպես և Տին է ֆրիզների մոտ, Ջիոն՝ շվեդների մոտ: Մեր լեզվում Տիր անունը նշանակում է «ուժ, պնդություն, քաջություն»: Պարսիկները Տիր են կոչում նետը և, ըստ աստղաբաշխության, Փայլածու մոլորակն ու Դաշդեր աստղը, ինչպես և երկրի արևելյան կողմի պահապան ոգուն, նաև ամիսների՝ տոներով հանդերձ տիրական կոչվող 13-րդ օրվա և ամբողջ դեկտեմբեր ամսվա պաշտպանին, ինչպես հայերիս մեջ էլ տարվա 4-րդ ամիսը կոչվում է տրե կամ տրյա: Մեր դրացիները Տիրին ճանաչում էին նաև որպես ամպերի ու անձրևների համար

հոգացողի: Բացի ամասանուններից՝ ունենք նաև Տրյա գյուղ և Տիրատիճ գյուղ, Տիրինկատար լեռ, որը հիշատակեցինք որպես Անահիտին նվիրված, նաև մարդկանց շատ հատուկ անուններ՝ Տիրան, Տիրոց, Տրդատ, Տիրատուր և այլն: Այս աները հայտնի է դարձնում, որ հայերի մեջ Տիրը ուներ բավականին տարածված պաշտամունք և համարվում էր գիտությունների, դպրության, պերճախոսության պաշտպան ու ներշնչող: Հունաստանից բերված Ապոլոնի պղնձաձույլ, ոսկեգօծ անդրին, որ դրված էր Արմավիրում և ապա Արտաշատում, Ագաթանգեղոսը կոչում է Տիր կամ Տյուր, իսկ վայրը համարում է քաղաքից դուրս՝ քաղաքադրան մոտ՝ ճանապարհի վրա, և հատկությունը՝ «դիք դպրի գիտութեան քրմաց», մեհյանն էլ «անուանեալ դիւան գրչի Ռրմգդի ուսման ճարտարութեան մեհեան»: Որքան էլ այս բառերի շարքերը փոքր-ինչ շփոթում են իմաստը, բավարար են ահյտնի դարձնելու, որ գիտությունների խնամակալ էր և Արմագդրի դպիր, ինչպես որ հույների Հերմեսը և հռոմեացիների Մերկուրին Դիոսի պատգամավորն ու դպիրն էին, և պարսից Դիք-Քելեքը բախտի, երկրագնդի ու գիտությունների ոստիկանն էր:

«Գործք Առաքելոց» սրբագան գրքում էլ, որտեղ հիշատակվում է Հերմեսը (որին իր ճարտարախոսության համար հեթանոսները նմանեցրին Պողոս առաքյալին), մեր ձեռագրերի մի մասին լուսանցքում գրված է Տիր դիք: Հերմեսը ոչ միայն ճարտարախոս էր, այլև հնարախոս կամ պատգամախոս, յուրաքանչյուրի կարիքի համար բան ասող, միով բանիվ՝ հարցուկ և տարակույսներ լուծող ու երագներ մեկնաբանող, որի համար էլ հունարեն կոչվում էր Πνεύσφιπριπ կամ Ψιφιασ πνεύσφι, ինչը բացատրում է Ագաթանգեղոսը՝ Տիրի մասին ասելով . «Երագացոյց երագընդիան պաշտօն Տիր դից»: Այս է պատճառը, որ մեհենատեղին էլ կոչվեց Երագմոյն: Եվ քանի որ գտնվում էր մայրաքաղաքի դրան մոտ, ճշմարիտ Աստծուն հայերիս հավատալու պատճառով նախ սրան «արկեալ ձեռն՝ քակեալ այրեալ աւերեալ քանդեցին . . . ուր և երեւեալ կերպարանօք դիւացն ի նմանութեան առն և ձիոյ բագմութեան և կագմութիւն գնդի և հետեւակագօր մկնդաւորք և սունաւորք, առաջի ընթացեալք ի կերպարանս մարդկան նմանութեան, նիզակօք և նշանօք ի գէն և ի գարդ վառեալք, մեծաւ գոչելով գաղաղակ հարեալք՝ փախստեայք յԱնահտական ի մեհեանն անկանէին . ուստի՝ ընդ հասեալսն մարտ եղեալ կռուէին, նետս անոյժս և քարավէժս թանձրաթափ ի վերուստ ի շինուածոցն ի խոնարհ գմարդկան

ցնդէին . զոր փոքր սակաւ մի զարհուրեցուցեալ զնորահաւատս մարդկանն: Իսկ Ս . Գրիգոր իբրեւ տեսեալ զայն՝ նշան տւերունական առնէր . և դիմեալ՝ ի դուռն մեհենին, և ամենայն շինուածք մեհենին ի հիմաց դղրդեալ տապալեցան . . . և ամեայն դէտքն ի փախուստ դարձաւ առաջի մարդկանն՝ երեսացան զօճիս արկեալ և զճակատս հերալ, և զճիկ բարձաւ մեծածայն գոչելով ասէին, թե վա՛յ մեզ . զի յամենայն երկրէ փախստական արար զմեզ Յիսուս՝ որդի Մարիամու . . . արդ ի յո՞ դիմեալ փախիցուր . . . երթաք մեր ի բնակիչս լերինն Կաւկաս . . . Եւ զյաս ասացեալ . . . սեւագունդ դիւացն՝ աներեւոյթք եղեալ չքոտեալք ի տեղոյն՝ իբրեւ զծովս պակասեցան», և այլն: Փոխանակ «մարդակերպ դևեր»-ի՝ փախչողները պիտի կոչվեն դիվակերպ մարդիկ, խաբեբա քուրմեր, որոնց դիզած գանձերը տրվեցին աղքատներին ու եկեղեցուն . երազացոյցն էլ երազի պէս ցնդեց:

Նշանավոր է, որ մեր ու պարսիկների մեջ Տիրի՝ գիտության դիք համարելու պէս մոզերին տրի կամ տրա են անվանում նաև սաքսերը: Արդյոք կելտերի դրուիդ-ը (Druide) և սկանդինավցիների Derot-ը, որ նշանակում են «քահանա և գիտուն», տրի-ից չե՞ն ծագել:

Վահագն

Մինչ հիմա մեր հիշած հայոց պաշտելի շաստվածների մեջ միայն Աստղիկն էր գուտ հայկական անունով կոչված և հայ դիցաբանության ծնունդ: Կարելի է այսպիսին համարել նաև Վահագնին, թեև նա էլ Աստղիկի ու այլոց պէս կունենա իր օտար զուգակիցը կամ փոխանակը, ինչպես՝ մի Հերակլես: Թեև պատմությունը նրան մեզ ներկայացնում է իբրև իրական և դյուցազունների մեջ դասելի անձ, սակայն պաշտամունքն ու մեհյանները հավասարեցված են շաստվածներին և ներկայացված որպէս հայոց յոթ գլխավոր դիքերից ու մեհյաններից մեկը:

Ըստ պատմության՝ Վահագնը Երվանդյան Տիգրան հայկազունի որդին կամ մանավանդ թոռն է: Նրա հետ պատերազմել ու հաղթել է մարերի հոչակավոր թագավոր Աժդահակին, որի անունը հայերեն թարգմանելով՝ հայ վիպասանները նրան անվանում էին վիշապ, իսկ հետևողներին վիշապազուններ և ըստ Խորենացու՝ «ընդ Վիշապաց ասէին յԵրզն՝ կռուել նմա և յաղթել . և կարի իմն

նմանագոյնս զՀերակլեայ նահատակութեանցն՝ նմա երգէին»։ Մարերի ու պարսիկների մեծ հակառակությունն ու կռիվը հայտնի են նաև օտար պատմիչներից, թեև ոմանք նրանց համարում են բարեկամներ, այլ ոչ թշնամիներ։ Բայց հույների պատմահայրը (Հերոդոտոսը) և մեր պատմահայրը (Խորենացին) հայերին ու պարսիկներին ներկայացնում են որպես դաշնակից և մարերին թշնամի։ Եվ ինչպես պարսիկներն են իրենց Կյուրոսին հռչակում Աժդահակին հակառակորդ ու հաղթող, այնպես էլ հայերը՝ իրենց սիրելի Տիգրանին, որի մասին երգված հիշատակներից մի մաս ավանդում է Խորենացին (Ա . ԻԵԼ)՝ ըստ հայոց հին վիպասանության, որի մեջ խառնվել կամ հավելվել էին և՛ Վահագնի քաջագործությունները, և՛ դրանից դուրս պես-պես ավանդություններ։ Այսպիսին է նաև 7-րդ դարի հեղինակ Անանիա Շիրակացու հիշատակածը . «Ի խիստ ձմերանի՝ Վահագն նախնիՀայոց՝ գողացաւ գյարդ Բարշամայ, Ասորեստանեայց նախնոյն . զոր և մեք սովորեցաք բնախօսութեամբ՝ Յարդգողի հետ անուանել»։ Այս հիշատակումը Վահագնին ներկայացնում է իբր Արամի ժամանակակից՝ շատ ավելի հին, քան Տիգրանը։ Հնդիկներն էլ ունեն նման մի ավանդություն . Պոնիս կամ Վալա անունով մի ասորի գողանում է շաստվածների նախիրը ու փակում է մի քարայրի մեջ։ Ինդրա շաստվածը սրբիկների (մարուտ) օգնությամբ և Սարամա եղնիկի առաջնորդությամբ բացում է քարայրը և արձակում անասուններին։

Հնդկական առասպելների հետ Վահագնի այլ նմանությունները հիշատակեցինք արեգակի պաշտամունքի մասին խոսելիս և նշեցինք նույնիսկ անունը՝ Վահու-Ագնի։ Մեր մի հին գրվածքի մեջ մեր դյուցազնը կոչվում է Վահանգն։ Եվ կա մի հին վարդապետի վկայությունը . «Ոմանք գԱրեգակն պաշտեցին և Վահագն կոչեցին» . և սրան համապատասխանում է վիպասանների երգածը՝ Երկնէր երկին-ը և կարմրիկ եղեգնիկ-ը, որի նման նաև այլ ազգերի, մինչև իսկ չինացիների ավանդություններում էլ են գտնվում եղեգնից, լոտոսից կամ ուրիշ մի բույսից ընծայված շաստվածներ։ Շատ դարեր անց՝ Վաղարշակի ժամանակներում, նոր հնդիկ քուրմերի՝ նոր շաստվածներով Հայաստան գալը մի փաստ էլ է ավելացնում Վահագնի հնդկական առնչությանը, որի մեհյաններն էլ նույն հնդկական անվամբ կոչվում էին Վահեվահյան, պաշտամունքավարները՝ Վահևունիներ (ըստ Ագաթանգեղոսի հունարեն օրինակի՝ Βόβζ'ἵππ):

Մեր աշխարհակալ Արշակունիները, որ ավելի կոչելի են չաստվածակալներ՝ շունաստանից բերած կուռքերի և հայոց ավանդությունները այլայլելու համար, նույնը անել տվեցին նաև Վահագնի հետ: Նրան սեփականվեց Շերակլեսի անդրին՝ հոշակավոր Սկյուլասի և կրետացի Դիպինոսի պղնձաձույլ, ոսկեգօծ ձեռագործը, որը Վահկունիները, իրենց Վիշապաքաղ Վահագնը համարելով կամ նրան հարմարեցնելով, կանգնեցրին Տարոնի Հաշտիշատում՝ Անահիտի և Աստղիկի մեհյանների մոտ՝ սրան էլ նվիրելով մի երրորդը (Վահեվահյան կամ Վահևվահյան)՝ «մեհեան մեծագանձ, լի ոսկով և արծաթով, և բազում նուէրք մեծամեծ թագաւորաց ձօնեալ անդ, ութերորդ պաշտօն հոշակեալ»:

Լուսավորիչը այս կուռքերը կործանեց մեծ դժվարությամբ, որովհետև հնդկասերմունդ քուրմերը այն պաշտպանում էին համատորեն: Բայց եթե հնդիկները սրան պատիվ էին մատուցում՝ իրենց Ազնին համարելով, և եթե ըստ Խորենացու՝ վրացիները նախ սկսեցին պաշտել՝ բնական մեծությամբ մարդու մի արձան կանգնեցնելով, և եթե ըստ մի գիտնականի՝ հին պարսիկներն էլ Ավեստայի լեզվով հին գրքում նրան կոչել են Վերեթրակնա (°), ապա հայերը նրան ճանաչում էին որպես իրենց մեծագույն ու սիրելի դիքերից մեկը: Այդ է հայտնում նաև Տրդատի հրովարտակը՝ ազգին մատթելով, որ Արամագոյից ու Անահիտից հետո «քաջութին հասցէ ձեզ ի Քաջն Վահագնէ», որին հարկ է համարել նաև Արեսին փոխարինող, որովհետև պատրեագմի հայոց այլ չաստված չի հիշատակվում:

Տարոնից դուրս Վահագնի մի մեհյան էլ հիշատակվում է Տոսայի Ահևական գյուղում, որ լսեցնում է նույն Վահեվահյան անունը, ինչպես որոշակիորեն ասում է Թովմա Արծրունին . «Քանզի էր և տեղին այն յառաջագոյն տեղի մեհենից Վահեվահեանի»: Այս պատմիչը հիշատակում է նաև Շերակլեսի՝ Արտաշես Բ-ի կողմից Փոքր Աղբակ գավառում կանգնեցված մի մեհյան, որ համարելի է Վահագնինը: Շերակլեսի դիք Տրդատի օրերում հիշվում է նաև Դերջան գավառում՝ Սալահունիքում, Ասկեպիոս դիքի հետ, որի մեծահանդես տոները կատարվում էին այնտեղ: Բայց սրանք թերևս բուն հունական դիքեր էին:

Վահագնի պաշտամունքավար բնիկ քուրմերը նրա ցեղից կամ հնդիկներից էին սերված կարծում և կոչվել էն Վահունիք, Վահկունիք կամ Վահնունիք, որոնց այդ պաշտոնը հանձնեց Վաղարշակը և նրանց էլ բարձրացրեց նախարարական

կարգի, թեպետ Տիգրանի հրամանով առժամանակ գրկվեցին այդ պատվից, որովհետև նրան չհարցնելով՝ Աշտիշատում կանգնեցրել էին Հերակլեսի անդրին, և սրանց գյուղն էլ նա դարձրեց արքունիքի սեփականությունը: Իսկ ս . Գրիգորը, բազինները վերացնելով, դարձրեց առաջին եկեղեցու տեղը և քուրմերի փոխարեն վերակացու կարգեց ս . Դանիել ծերունուն՝ որպես իր փոխանորդի, և Վահագննի տոնի փոխարեն սահմի ամսի 7-ին սահմանեց Հովհաննես Կարապետի և ս . Աթենոզինես եպիսկոպոսի տոն, որոնց նշխարհներից մաս դրեց եկեղեցու հիմքում:

Վահագնի պաշտամունքի շնչվելուց հետո նրա մասին վիպասանների հյուսած երգերը դեռ լսվում էին մեր թարգմանիչների օրերում, և սրանք նաև Ս . գրքի թարգմանության մեջ Հերակլեսի փոխարեն համարձակորեն գրում էին Վահագն: Անմոռաց մնաց նաև Ծիր կաթին համաստեղությունը Հարդագողի հետ կոչելը, որ մեզանում ասվում է նաև Հեծանոց, իբրև թե հեծանոց փայտով էր հարդը շալակել: Այս առասպելի՝ օտար ազգերի և անգամ թուրքերի մեջ մտած լինելը հայտնի է: Վերջինները ևս այդ համաստեղությունը կոչում են նույն կերպ՝ Սաման յոլու:

Ժամանակին վերաբերող հավատքների մասին խոսելիս հիշատակեցինք, որ ամիսների 27-րդ օրը նվիրված էր Վահագնին, կամ Վահագնը այդ օրվա պահապանն էր:

Վահագնի պատճառով թե՛ այստեղ և թե՛ նախորդիվ շատ անգամ հիշած լինելով հնդկական դիցաբանության հայկականի հետ խառնուրդը՝ հարկ է, որ այժմ հիշենք և այն, ինչը իբր ստույգ ավանդում են մեր պատմիչները այն կողմից եկած մի գույգ դիքերի կամ դյուցազնացածների մասին, որոնք սովորաբար անվանում են Դեմետր ու Գիսանե, թեև անունները այլայլված են և չեն հիշատակվում ո՛չ Խորենացու, ո՛չ Ագաթանգեղոսի կողմից: Դրանք հիշատակվում են հատուկ Տարոնի պատմիչի (Չենոբի) կողմից (որտեղ պաշտվում էին այս եկամուտ դիքերը): Եվ ըստ պատմության կամ գրույցների՝ եղբայրներ էին ու հնդիկ ազնվազարմներ, որոնք կամենում էին սպանել իրենց Դինաքսե թագավորին, սակայն երբ նրանց խորհածը ահյտնի դարձավ, փախան-եկան Հայաստան, որտեղ Վաղարշակը նոր էր հաստատում հայ

Արշակունյաց թագավորությունը: Նա ընդունեց սրանց և տարածքներ տվեց Ապահունյաց և Տարոնի գավառներում, որտեղ, բացի այլ քաղաքներից, շինեցին նաև Օձ կամ Վիշապ քաղաքը կամ ավանը և կանգնեցրին օձակերպ մի կուռք, այլ կուռքեր էլ կանգնեցրին Աշտիշատում՝ պաշտելով իրենց հայրենի ծեսով:

Մի քանի տարի անց Վաղարշակը Հնդկաստանի թագավորի դրդմամբ կամ մեկ այլ պատճառով նրանց, հանցավոր գտնելով, սպանեց, բայց տարածքները թողեց նրանց որդիներին: Սրանք՝ Գիսանեի Կուառս ու Մեղտի որդիները և Դեմետրի Հոռյան կամ Հոեմ որդին, շինեցին մեկական գյուղ և կոչեցին իրենց անուններով, ինչպես մինչև հիմա էլ ստույգ այսպես են կոչվում (բայց ինչ պատշառով կոչվելը ստույգ չէ): Իսկ ի հիշատակ իրենց հոր՝ Աշտիշատի մոտ՝ Քարքե լեռան վրա՝ Տարոնի ու Պալունյաց գավառների միջև, կանգնեցրին նրանց քարեղեն արձանները, նաև երկու պղնձե արձաններ էլ՝ Գիսանեինը՝ 30 կանգնուն բարձրությամբ, Դեմետրիինը՝ 12 կանգուն, և նրանց մեհյանները պահողների և պանդուխտների համար նվիրեցին 12 գյուղ: Իրենց որդիներին ու ցեղին էլ կարգեցին իրենց աստվածացրած նախնիների քուրմ ու պաշտամունքավար, որոնք և որդուց որդի հաջորդաբար պահում ու պատվի էին արժանացնում այդ տեղանքը: Այս է պատմական ավանդությունը: Պատմական են ասում գրավոր և պատմիչի անուում լինելու պատճառով, սակայն շատ անահավանակն և անհարմար մասերով, եթե նույնիսկ մի ստույգ հիմք կա: 400 և ավելի տարիներ անց հայերի ուրիշ կուռքերի հետ սրանք էլ կործանելու է գալիս ս . Գրիգորը, բայց մեծ դժվարությամբ ու պատերազմելով, Տրդատի գորքի օգնությամբ, ինչպես մանրամասնորեն պատմում է Ջենոբի՝ ժամանակակից ասորու անուում: Եվ դրանց փոխարեն հաստատում է Մշո պարծանք ս . Կարապետը: Բայց կռապաշտ ու հայերնապաշտ համառ քրմորդիները դժվարությամբ ընդունեցին քրիստոնեությունը և երկար ժամանակ շանում էին իրենց նախնիներից գոնե մի հիշատակ պահել, ինչպես Գիսանեի սերունդները նրա շատ երկարամազ լինելու պատճառով չէին ուզում իրենց մագերն էլ կտրել և երբ ստիպված եղան կտրել, մեկ-երկու փունջ թողեցին երկար: Դրանց սև գույնն էլ դեռ տարբերում էր նրանց բնիկ հայերից:

Այս ավանդությունները քննելիս հնդկական հետքեր են հայտնվում . գուգորդվում են նաև Գիսանեի անունն ու դրա իմաստը, քանզի հնդկերենում գես-ը նույնն է

նշանակում, ինչ որ հայերենում: Նրանց Կրիշնա շաստվածն էլ անվանում է Գեսավա, որ նշանակում է «գիսավետ, գիսավոր»: Հնդիկները ունեին նաև Գեսին անունով մի չար քաջ, որը, երբեմն մարդակերպ, երբեմն ձիամարդու կամ ձիացուլի կերպարանքով հայտնվելով, մեծ վնաս էր պատշառում, մինչև որ նրան սպանեց Վիշնու շաստվածը: Հավանաբար այս շաստվածներն էին Տարոնում պաշտվել, այլ ոչ Վաղարշակի մոտ փախուստով եկածները: Թերևս Վիշնու անունն էլ է խառնվել այստեղ պաշտված վիշապներին: Իսկ Դեմետրի անունը, որ հիմա Դրմետր գյուղն է պահում, հավանաբար լսեցնում է հնդիկների երրորդության Բրահմա, Վիշնու և Շիվա Տրիմուտրի շաստվածներին: Դեմետրի որդու անունն էլ, որ գրվել է Հոեն, հիշեցնում է Հոամա կամ Ռամա շաստվածին, որ նույն ինքը Վիշնուն է՝ յոթ անգամ մարմանվորված:

Մրանց հետ հարկ կլինի մեկ անգամ էլ հիշել արդեն մի քանի անգամ հիշատակված և Վահագնի լծորդ հնդկական Ագնիին՝ հրի շաստվածին և հայոց մեջ արևակերպ վիպասանվածին (տե՛ս էջ 51): Մեր ոչ շատ ծանոթ ու բավական հին մի գրող՝ Միմեոն անունով մի վարդապետ, հիշելով քրմերի և նրանց գինակիցների պատերազմը Տրդատի գորքի դեմ, այսպիսի մթնկեկ մի բան է պատմում . «Ուստի և Գեղեցիկն Ագնիս՝ կրկին, ասեն, գերիս ատուրս մարտ պատրեագմին կացեալ»:

Կարծում եմ՝ նշանակում է, թե քուրմերը ասում էին, որ իրենց գեղեցիկ Ագնին երեք կամ վեց օր պատերազմեց հայոց գորքի դեմ, և որ Տարոնում պաշտվածը սա էր, այլ ոչ հույների համանուն Ադոս կոչված ողջախոհ Արտեմիսը կամ սրբերի Իսիսը: Եվ մի՞թե այն աղբյուրաբուխ տեղը, որի մասին պատմիչը (Ջենոբ) ասում է, թե «իննակնեան կոչեն տեղոյն Հնդիկք և Պարսիկք», Ագնի անունը չի բովանդակում այս կոչումը:

Հնդիկների դիցաբանությունն ու լեզուն մաղելու դեպքում գուցե նոր լույս ծագի Տարոնի այս կողմերում պաշտված կուռքի և Գիսանեի ու Դեմետրի վրա:

Վանաստրի և ամանորի դիքեր

Հայոց գլխավոր դիցապաշտական կենտրոններից մեկը Արարատի ընդարձակ ու գեղեցիկ Բագրևանդ գավառում և դաշտավայրում էր՝ ըստ պատաճին կոչված

Բագավան, ինչպես հունական Դիոսպոլիսը (աստվածաբաղաբ) . այնտեղ թեև կային մեծագույն շաստվածների բազիլիկներ, բայց հատուկն ու հաճախելին էր Վանատրի դից բազիլը, որի անունը գրքերի մեջ միշտ հանդիպում է այսպես՝ սեռական հոլովով, ուստի կարող է կարծվել Տրի-ի (Տիր դիքի) և վան-ի բառաբարդություն, սակայն սովորաբար համարվել է Վանատուր՝ «հյուրընկալ, հյուրասեր, օտարներին և պանդուխտներին ընդունող», միով բանիվ՝ ըստ Ս . գրքի (Բ . Մակաբայեցիների, Զ, 2)՝ նման է հույների «Հիրասեր Ռոմգդական դիցն Վանատրի», այսինքն՝ Արամագդին (ըստ հույների՝ Οἰκιστής, ըստ հռոմեացիների՝ Hospitalis): Եվ քանի որ նրա տունը կատարվում էր հայոց տարեգլխին՝ Նավասարդին, և երկրի տարբեր կողմերից մարդկանց հոծ բազմություն էր գնում այնտեղ, հարկ էր ունենալ շատ իջևանատներ, և սրան էլ է համապատասխանում այդ շաստվածի անունը: Եվ թվում է, թե այս դիքին են նվիրված այլ շատ կողմերում դժվար և լեռնոտ ճանապարհների վրա, շինված իջևանատները ևս, որոնք հետագա ժամանակներում կոչվում են փուտկա կամ փութկա՝ նշանակելով «քարավանատուն» ու «կրակ»: Բառի ծագումը ինձ անծանոթ է, եթե պարսկերեն պյութքետե բառը չէ, որ միաժամանակ նշանակում է «կռատուն» և «պանդուկ»: Եվ ոչ միայն կռապաշտության, այլև ավելի շատ քրիստոնեության ժամանակներում էին հաստատվել այսպիսի շենքերը, և հարյուրավորները՝ Ներսես Մեծի կողմից՝ ըստ նրա վարքի պատմիչների:

Միևնույն էին, թե՞ տարբեր էին Ամանորի դիքերը՝ հավաստի չէ: Հայտնի չեն նաև նրանց կամ նրա կերպարանքն ու նշանները: Ազաթանգեղոսը մի քանի տողով հիշատակում է, բայց ոչ պարզորոշ (ըստ հայ թարգմանության) . «Ի Ժամանակի Դիցն Ամանորայ՝ ամենաբեր նորոց պտղոց տօնից Հիրընկալ դիցն Վանատրի, գոր յառաջագոյն իսկ ի նմին տեղոջ պաշտէին՝ յուրախութեան Նաւասարդ ատուր», որ տարվա առաջին օրն է՝ հայոց Կաղանդը: Եվ հայտնի է, որ այս տարին արեգակի հաստատուն շրջանով էր, որպեսզի միշտ հանդիպի գարնան կամ մանավանդ ամռան եղանակին, երբ պտուղներն էլ կլինեն հասունացած: Ըստ այսմ՝ կվայելեր, որամանորաբեր այս շաստվածը լիներ փոխարինողը հռոմեացիների Պոմոնա (Pomona) դիցուհու կամ նրա փեսայի՝ Վերտումնուսի (Vertumnus), որ պարտեզների և պահեզների պահապանն էր և կերպարանավորվում էր որպես գեղեցիկ, ծաղկեպսակ երիտասարդ՝ ձեռքին պտուղներ ու առատության եղջյուր: Նույն կերպ էր նաև Պոմոնան՝ գեղեցիկ

հավերժահարսը՝ պասկված որթով և ողկույզներով, ձեռքին նույն առատության կամ ամենաբեր եղջյուրը: Եթե չենք կարող հաստատել, գոնե կարող ենք ասել, թե վայել է, որ Վանատուրը և Ամանորի դիրքն էլ լինեն հայոց այգիների և պարտեզների հարսն ու փեսան, և գուցե հունական մյուս կուռքերի հետ սրանց պատկերներն էլ են գերվել ու բերվել այստեղ: Հիշյալ վերջին շաստվածները՝ հռոմեացիների սիրելիները, առնվել էին Էտրուսկներից, իսկ Էտրուսկները, անտարակույս, վերցրել էին արևելցիներից, բայց որպեսզի՞ արևելցիներից: Մինչև հիմա գրեթե բոլոր ազգերի և ռամիկների համար ընդհանուր է, ըստ իրենց երկրի եղանակի, այսպիսի ծաղիկների և պտուղների տոն և ուրախություն կատարելը: Եվ այժմ էլ Հայաստանում տեղ-տեղ տարվա վերջին օրը կոչում են ծաղկամուտ, որը հարմար չէ ներկայումս գործող տոմարին, բայց ոչ միայն հարմար է հայոց Նավասարդին, այլև այդ ավանդության հաստատողն է:

Ոմանք կարծում էին, թե այս տարեգլխի և առաջին ամսվա անունը, ինչպես շատ անգամ է բացատրվել, քաղղեական տոմարը նորոգող մի Նաբուսարդի անունից է (թողնենք նաև բառից տրված մեկնությունը): Բայց լեզվագետները ստուգաբանում են կամ ըստ գանդիկ պարսիկների Նավա-սերհատա անվանման, որ ճիշտ նշանակում է «ամանոր՝ նոր տարի», կամ մանավանդ ըստ հնդիկների Նավա-սարատա-ի («Նոր ջրերի տոն»:) Մեր ազգակիցներից ոմանք գիտեն, որ Վարդավառի տոնի արտաքին հանդիսությունները մեզանում կատարվում են ջուր սրսկելով: Նույնն են անում նաև պարսիկները իրենց նոր տարուն: Հայտնի է նաև, որ Վարդավառն այժմ Քրիստոսի այլակերպության տոնն է և լինում է Նավասարդ ամսի առաջին օրերին:

Հնդիկները մի դիցուհի էլ ունեին՝ Սարատա անունով, որ աղբյուրների ակունքների ու գետերի ջրառատության պահապանն էր, միաժամանակ նաև առատաբուխ ճարտասանության, ինչը սովորություն է նմանեցնել հորդահոս ջրերին ու գետերին: Ըստ ոմանց՝ նույնն է նաև նրանց Սարավատի դիցուհին՝ Բրահմայի քույրն ու կինը, իմաստության մայրը, ինչպես հայոց Անահիտը: Նավասարդի տոները առավել հանդիսավոր դարձրին Արտաշես Բ-ի որդիները, թեև անդրանիկը՝ Արտավազդը, ըստ առասպելների, հետ հակառակվեց, երբ տավա վերջին ուզում էր ելնել ու ավերել աշխարհը: Նրա եղբայրներից մեկը՝ Մաժանը, այս տեղի մեհյանների քրմապետն էր և նախանձից սպանվեց . նրա

հիշատակին մյուս եբայրը՝ Տիգրան Բ-ն, նրա գերեզմանի վրա բազին կանգնեցրեց և կատարել էր տալիս շատ ու շատ կենդանիների գոհաբերություններ, բաժանել էր տալիս եկող-գնացողի՝ պատվիրելով նաև, որճամփորդ հյուրերին գիշերը հանգիստ առնելու տեղ տան . «ընդունիցին հիրք երեկօթիք»։ Եվ այս հաստատում է Վանատորի մասին ասվածը։ Տիգրանի որդին էլ՝ «Վաղարշ՝ տօն աշխարհախումբ կարգեսց ի սկզբան ամի նորոյ՝ ի մուտն Նաուասարդի»։ (Խորենացի, Բ . ԿԶ)։

Այս բոլոր հեթանոսական տոների փոխարեն ս . Լուսավորիչը հաստատեց ս . Կարապետի ու Աթենոզիների հիշատակը . «Տօն մեծ հոշակել . . . յայնմ ատուր խմբեսցին ի նմին աւանի»՝ Բագավանում։ Ամանորաբեր պտուղների հանդեսից անբաժան էր ծաղիկներինը, որոնց թագավորը կամ թագուհին՝ վարդը, ինչ-որ ձևով ամբողջովին գրավեց այն՝ անվանել տալով Վարդավառ, որ, ինչպես շատ անգամ է ասվել, մեր ազգի քրիստոնեության ժամանակ սեփականվեց Քրիստոսի լուսապայծառ երևմանը և այլ ազգերից ավելի մեծահանդես էր տոնվում՝ անջինջ թողնելով և հին հայոց հանդեսների անմեղ մասը և ջրհեղեղի հնագույն հիշատակով ջրի խաղերը, աղավնիների թոցները, որի նմանակերպ հանդեսը պարսիկների մոտ կոչվում է Ապ-րիյգեկյան և կատարվում է նրանց տրյա (թիյրմահ) ամսի 13-ին (մոտավորապես հոկտեմբերին) կամ, ըստ ուրիշների, բահման և խուրտատ ամիսներին։

Սպանդարամետ

Մեր Ս . գիրքը (Բ . Մակաբայեցիների, Զ, 7) այս անվամբ է կոչում Դիոնիսոսին կամ հունական Բաքոսին . «Իբրևի տօն հասանէր Սպանդարամետական պաշտամանն՝ տազնապէին գնոսա պսակեալս թաւ ոստովք Սպանդարամետին կարաւել»։ Մեզ ծանոթ է հույների առասպելական Բաքոսը՝ ժամանակին հնդիկների աշխարհակալը, հետո երկրի բերքի, մանավանդ այգիների ու գինու պաշտպանը։ Այսպիսին էր նաև զանդիկ հրեշտակապետը՝ Սպենդա-արմաիդին, որին հետո պարսիկները կոչեցին Ասֆանտարմատ, Իսֆենտարմագ, Սփենտարմատ, Սիփենտարմյուտ՝ երկրի ու կենդանիների պահապանը և չորրորդ անսվա (հունիսի) խնամակալը։ Բայց Հագկերտի կողմից նրանց տոմարի վերափոխումից հետո դարձավ երկրորդ անսվա՝ փետրվարի,

նաև ամսիններից յուրաքանչյուրի մեկ օրվա տեսուչ: Երկրի խնամակալության իրավաստով է նրան ներկայացնում նաև մեր Արծրունի պատմիչը, սակայն ասվածը գրչագրերում խառնակված է ու որոշակի չի հասկացվում (ըստ մեր ունեցած օրինակների) . Մանիթոպա աղանդավորի վարդապետությունից հիշում է կրակի տրվելը «ի մարդիկ և յերիր պանդոկի Սպանդարամետ աստուած է (Աստուծոյ կամ որ է — Ղ . Ա .), ոչ ստեղծեալ յումեքէ, այլ որպէս երեւիդ՝ նոյնպես էր և կայ և մնայ»: Պարթևներն էլ սրան կոչում էին Սաբանտոմատ, իսկ պարսիկներին մերձավոր հայերը՝ նրանց նման: Եվ քանի որ թե՛ սրանք, թե՛ հույները նրա բնույթի առումով միաբան են, հարկ է, որ հայերն էլ ճանաչեին Բաքոսի ոգով մեկին և պաշտեին Սպանդարամետի անվամբ, որին պետք չէ շփոթել պարսից Սպանդիար կամ Իսֆենտիյար քաջի հետ, որին, ըստ մեր պատմիչ Մովսես Կաղանկատվացու, պաշտում էին նաև հոները՝ նրան կոչելով Թանկրի խան և նվիրաբերելով մեծամեծ, աղարթախիտ կաղնիներ ու գոհաբերելով ձիեր, «գգլուխն և գկաշին արկանէին գոստով ծառոցն», և այլն: Գրիգոր Մագիստրոսն էլ իր «Թղթեր»-ի մեջ հիշատակում է պարսիկների առասպելած քաջին . «Ոչ մոռացայց զՍպանդիարն ի Սաբալանին կալով լերին», որ Սավալան է՝ Ատրպատականում, որտեղ կար նաև մի մեծ մայրի . «Արմատ և միջոց նորա ի վէն յեղափոխեալ՝ Սպանդիարայ գնա կանգնեալ արձան»: Հայերի մեջ էլ այս քաղաքի անունը եղել է մարդկանց հասարակ անվանում՝ լսելի ինչպես անցյալ դարերում, այնպես էլ հիմա: Բայց մեր խնդիրը չի վերաբերում այս քաջին կամ դյուցազնին, այլ երկրի կամ գինու պաշտպանին, որի Սպանդարամետ հատուկ անունով պաշտելատեղին հայերի մեջ չի հիշատակվում, իսկ հունարեն անունով հիշատակում է Թովմա Արծրունին՝ Արտաշես Բ-ի մասին ասելով, թե հրամայեց Փոքր Աղբակ գավառում շինել «մեհեանս գշերակլեայ և գԴիոնիսեայ, և այնու աղագաւ կարաց շէն պահել գերկիրն՝ շատամարդութեամբ»: Թվում է, թե գինու գվարթարար գործությամբ ավելի հաղթող եղավ, քան գենքով, գոնե աղբակցիներին:

Հույները ունեին ինչպես մի քանի Դիոս, այնպես էլ մի քանի Դիոնիսիոս, որոնցից մեկը անվանում էր Չակրյան՝ ըստ ոմանց՝ «որսորդ» նշանակությամբ, ըստ այլոց՝ Ատրպատականի ու Պարսկահայաստանի Չակրոս լեռների անունով: (Արդյոք այդպիսի շաստվածին ավելի հարմար չէ՞ր սեփականել Ծաղր կամ Ծաղրածու անունը, քան մի լեռ): Մի Բաքոս էլ թրակիացիների Սաբք տոհմի անվամբ

կոչվում էր Սաբազ և մեծ ու մոլեկան տոներով պաշտվում էր փոյուզիացիների և, ըստ ոմանց, հատկապես հայերի մեջ: Բարքուսի մեկ այլ անունն էր Նյուսեոս, որ, թվում է, տրվել է նրա Նյուսա դայակի անունով: Փիլոստրատոս հույն պատմիչը ասում է, թե իր օրերում բռնվեց մի էգ հովազ, որի վզին անցկացրած էր ոսկե մանյակ, և վրան հայերեն (°) գրված, թե հայոց Արշակ թագավորը այն նվիրում է Նյուսա չաստվածին: Ոմանք այս անվամբ նկատի ունեն Նյուսա հավերժահարս դայակին, ոմանք ասում են՝ «գիշեր» է նշանակում, ինչպես Սաբազը՝ «ցերեկ»: Ուրիշները տարբեր մեկնություններ են տալիս: Հավանական է, որ նա լինի նույն ինքը՝ Դիոնիսոս-Սպանդարմետը: Ոմանք էլ Նյուսա-ն համարում են քաղաքի անուն երկրի այլևայլ կոդներում, նաև Հայաստանում, ինչը մեզ անձանոթ է:

Սպանդարամետից մի տառ պակաս անունով չաստված կամ ոգի էլ հիշատակվում է մեր գրքերում՝ Սանդարամետ, Սանդարամետք, եզակի և հոգնակի, երբեմն էլ՝ Սանդարամետապետ: Սա համապատասխանում է հույների՝ երկրի, անդունդի և պարզապես դժոխքի Դեմետրե կոչված դիցուհուն և այս նշանակությամբ էլ գործածվում է մեր գրքերում: Քանի որ բառի վերջը նույնն է, ինչ որ առաջին անվան (Սպանդիար) վերջը, որոնելի է բուն սանդար կամ սանդարք մասի նշանակությունը, որ ինքնին հայտնի է դառնում՝ «խոր, վիհ, անդունդ և դժոխք», երբեմն էլ՝ «գերեզման»: Բայց մեր գրքերում այսպիսի բառ առանձին գործածված կամ հայտնված չէ: Չգիտենք՝ կա՞ նման բառ պարսկերենում կամ այլ լեզվում ու դիցաբանության մեջ: Բայց ինչպես ասացինք, բարված կամ ածանցված՝ ընծայում են վերոհիշյալ իմաստը, ինչպես՝ Ագաթանգեղոսի ասածը՝ «Սանդարամետական ննչեցեալք»՝ թաղված գերեզմանում, Շնորհալու երգածը դժոխքի ու նրա իշխանի մասին . «Սպանդարամետք սարսեցին, Չկապեալ ոգիսն արձակեցին», նաև շարականները . «Չարհուրեալ դողային դասք Սանդարամետիցն», «Չայնք հնչեցին Սանդարամետք անդրնդոց»: Այս ամենը հայտնի են դարձնում ոչ միայն անդունդն ու դժոխքը, այլև դժոխային ոգիներին, սատանային և դևերին: Բայց դեռ հետաքննելի է մնում սանդարների անվան էությունն ու ծագումը:

Բար · Շամինա

Արտաշես Ա-ն գերեց հույներին ու հունական շաստվածներին և բերեց շայաստան, ինչը շատ անգամ հիշեցինք: Նրա որդի Տիգրանն էլ նույնը արեց ասորիների ու նրանց շաստվածների հետ, որի անունն իսկ հայտնում է ծագումը: Նյութն իսկ արժանի էր գերության, քանզի, ըստ Խորենացու, «ի փղոսկրոյ և ի բիրեղէ կազմեալ էր արծաթով . և հրամայէ տանել կանգնել յաւանին Թորդան»՝ Եկեղյաց գավառի Անահիտի հռչակավոր մեհյանի մոտ: Եղել են այնպիսիները, որ կարծել են նույնիսկ, որ սա նույն Անահիտն է: Բայց անտարակույս ասորերեն Պապլ-Սամին կամ Պել-Սամինա (ինչպես կոչում է Հակոբ Սրճեցին) անունների՝ «երկնքի աստված» նշանակելը կամ «մեծ աստված, երկնքի որդի, արեգակ», որի կինն էր Աստարտան: Չարմանալի չէ, որ հայերը ընդունել ու պաշտել են իրենց ոչ շատ սիրելի ասորիների պաշտածը, որովհետև իրենք էլ էին արևապաշտ: Չարմանալի է հին գաղիացիների՝ այդպիսի անվամբ՝ Բելիսամա (Belisama), մի դիցուհու պաշտելը, ինչպես Աթենասին: Ագաթանգեղոսի գրքում գրված է Բարշիննիա և կոչված է սպիտակափառ . հարկ է, որ այդպիսին էլ լիներ բյուրեղից ու արծաթից բաղադրվածը՝ ըստ այս պայծառ ու փայլուն հատկության նմանված հույների օվկիանոսային Լևկոթեա դիցուհուն:

Բարշամինան հայերի մեջ մտավ ուրիշ շաստվածներից հետո, նրանցից առաջ շախշախվեց Լուսավորիչի խաչով, որի հրամանով և «զգանձսն ամենայն գոսկոյն և զարծաթոյն աւար հարկանէին . զայն աղքատաց բաժանեալ բաշխէին . և զգեօղն ամենայն դաստակերսօք և գետնօքն հանդերձ սահմանօքն՝ յանուն Աստուծոյ նուիրէին . և զԱմենափրկչին նշանին օրինակ և անդ կանգնէր»:

Բարշամինայից հետո կարող ենք նշել սեմական մի քանի այլ սինլքոր շաստվածների ևս, ինչպես Բելին կամ Բահադին՝ ասորեստանցիների շաստվածահորը, Նաբուին կամ Նաբոզին՝ նրանց Արեգակին կամ Հրատին, Բաթնիքադին, որ գուցե նույն Բարշամինան էր, Թարաթային կամ Թարթային, որ Անահիտն է կամ Կիբելեն, ըստ այոց՝ ասկալոցիների ձուկնուկին Ատերկատ դիցուհին, և ուրիշների, որոնք հիշատակվում են Աբգարի պատմության մեջ, եթե նրան ստույգ համարեինք հայոց թագավոր, այլ ոչ Եդեսիա նահանգի առանձին թագավոր՝ համանուն և մերձանուն այն թագավորների հաջորդը և նախորդը, որոնք քրիստոնեական շնորհիվ և Թադեոսի առաքելական քարոզությամբ

ընդունելի ու սիրելի են եղել հայերին:

Հիշենք սրանց կարգում և հայերիս ավելի մոտ մի քանի դիքերի, որոնք քիչ են ճանաչված կամ քիչ են պաշտված կամ բնիկ չեն և Հայաստանի կենտրոնում չեն, ինչպես Արմազը:

Արմազ

Արմազը վրացիների մեծ շաստվածն էր, որի անունից հայտնի են դառնում Արամազդ լիները և մեծ հանդեսներով նրանց Մցխեթ մայրաքաղաքում նրա պաշտվելը: Նրանց երկրորդ մեծ շաստվածը կամ դիցուհին՝ Չաղենն էր, ում անունով երգվում էին Փառավական լճի ձկնորսները, երբ այնտեղ եղավ ս . Նունեն, որի հրաշագործություններից զարմանալով՝ Միհրան թագավորը կամ բղեշխը նույն սուրբ կույսին անվանեց Արամազդի և Չաղենի գավակ: Այս անվանը նման անուններ ունեցող շաստվածներ օտար ազգերի մեջ էլ կան, ինչպես եգիպտացիների Սադին կամ Սադեն՝ Ամոնի և Նիլիի դուստրը, մեդյալների հոգու խնամակալը: Սախան հնդիկների Բրահման է՝ «ճշմարտություն» նշանակությամբ: Դարձյալ Սաթի է կոչվում նրանց Շիվա շաստվածի կինը: Արդյոք այս անվանը հաղո՞րդ չէ Արտաշես Բ-ի տիկնանց տիկին գեղեցիկ ալանուհին՝ Սաթենիկը: Կամ մեր Չատիկ անունն էլ չի՞ ենթադրում համանուն մի շաստված, որը սիրելի եղած լինի հայերին մինչ քրիստոնեության ամենափառավոր տոնը այսպես կոչվելը: Արժե՞ հիշել և հույների Չեթեսին, որին նրանց վիպասանները մտցրել են Կուլքիս ու նույնիսկ Հայաստան, իբր թե նրա ընկերներից մեկը (Արմենիոս) եկել է և իր անունը թողել մեր հայրենիքին: Ըստ առասպելների՝ Չեթեսը կամ Չեթեիկը և Կալայիսը եղբայրներ էին՝ Բորեաս հողմի որդիները, և սպանվեցին Հերակլեսի կողմից, բայց դարձան օդաշունչ ոգիների դասակից՝ ոսկեգույն թիկունքներով ու փետրավոր ոտքերով: Ասվում է, որ արևելքում հիշվում է հատուկ Չատիկ անունով արդարության մի շաստված:

Վրաց պատմությունը հիշում է նաև մերձանուն երկու շաստվածների՝ Գային և Գացին, որոնց անունները Դյուբուա հուլանդացի տեղագիրը գրում է Այնինի և Տանինի . հիշատակվում են մեր Արշակունյաց թագավորության սկզբի ժամանակներում:

Օտարներին ծանոթ հայանուն չաստված է Փառնակը, որի մասին հիշատակել ենք . նա պաշտվել է Պոնտոսում և նրան սահմանակից աշխարհներում: Թե սկզբում որպես ինչ է պաշտվել, հայտնի չէ, բայց ըստ հույների՝ լուսնի արական չաստված է, որ կոչվում էր նաև Մեն կամ Միս, երբեմն էլ՝ միակից՝ Մեն-Փառնակ, որի հռչակավոր մեհյանն ու պատգամախոսը Պոնտոսի Ամերիսում էին: Կար նաև Փառնակիա դիցուի՝ Սանդակի կինը, որ կիլիկեցիների արեգակն է՝ դուստրը Մենեսարի կամ Մեծասարի, որ նշանակում է «ժամանակի իշխան կամ շրջան», և Կինյուրի մայրը: Մրանք բոլորը մեկտեղ լուսատուների միջոցով նշում են ժամանակը՝ իր չափերով . նրանց անուններն էլ համապատասխանում են արևելյան լեզուներին: Փառնակը պատկերվում էր հայագղակ՝ ուսերին կամ ծոծրակի վրա լուսնի մահակ կրելով:

Մա կամ Մաս էր անվանվում նաև Կոմանայում պաշտված լուսնի չաստվածը, նույնես և նա, որ Փոյուգիայում էր . նշանակում էր «մայր» կամ Կիբելե դիցուի, բայց պաշտամունքը նման էր Անահիտի պաշտամունքին՝ ըստ Ստրաբոնի նկարագրության (XII, 2.3): Հույների Մայի հետ գուգորդում են իրենց Էնիոյին, հռոմեացիները՝ Բելլոնային:

Բրիթ

Ս . Բարդուղիմեոսի ունարեն և լատիներեն վկայաբանությունները Հայաստանում հիշատակում են այս անունով մի պատգամախոս չաստվածի, մինչդեռ հայերենում այդպիսի անուն չկա: Այն մեզ հիշեցնում է Ուլնիայի Պրիտ լեռը և փյունիկեցիների Բերութին, որին համարում էին երկնքի մայր:

Փոքր Հայքի կողմերում՝ Չելայում՝ Անահիտի տաճարում, պաշտվում էր նաև Օման կամ Աման անունով կրակի չաստվածը՝ բրգածն կամ բլրածն գլխով: Նույն տեղում պաշտվում էր նաև Անադատը, որ, ըստ պարսիկների, մի ազատ է և, թվում է, նույն է, ինչ գանդիկների Ամարտատը և պարթևների Ամանտատը, որը յոթ Ամշաբանդ պահապան ոգիներից մեկն էր և ծառերի ու մարգերի խնամողը: Հայապարսիկ լեզվով Անադատ կարող է նշանակել «անհատուր» և գուշակել տալ մի Անի չաստված էլ, որի երաշխավորներն են երկու Անի բերդերը Հայաստանի արևելյան և արևմտյան մասերում և մանավանդ առաջինի՝ թագավորների գերեզմանատեղի լինելը:

Ոչ իբրև ստույգ, այլ անունների նշանակության մերձավորությամբ հիշատակման ու քննության արժանի են համարում նաև մի քանի փոքր դիքերի, ինչպես Էրիսը՝ հույների Արեսի կինը, որ անվամբ ու հատկությամբ նշանակում է «հեռ»՝ ըստ մեր լեզվի:

Միռա-ն մականունն է Պարիկների՝ մահվան դիցուհիների, որոնց հակառակ՝ կելտերը մայր էին կոչում տղաբեր կանանց ու զավակներին խնամող ուրիհներին, ում գործը հարմարագույնն է հայերեն բառի նշանակությամբ: Սրանք ունեին նաև Օկար կամ Օգամ, Օկիմա անունով ճարտասանության մի շաստված, որի անունը մեզ լսել են տալիս Բասենի Օկամի կամ Օկոմի գյուղի՝ նշվելու արժանի անունը և ոգիլ բառը:

Մեր գրքերի մեջ պատահած ուրիշ կամ սխալ գրված շաստվածներին անհիշատակ չթողնելու համար նշենք միայն աշխարհի վերջին ժամանակի և նետողաց ազգի մասին հնարված մի գրվածք, ըստ որի՝ այն ժամանակ Կարինի կողմերում պիտի կանգնեցվեին Գիոսի, Արմեսի, Շերմեսի կամ Արմնի (ըստ այլ օրինակի՝ Իդիես, Արմնիս և Արմնա) կուռքերը, որոնց երկրպագություն չանելու համար շատերը պիտի նահատակվեին: Գրվածքի հեղինակը, հույներից է առել այս անունները, թե ոչ, համարում է, թե դրանք հայերին անձանոթ չէին:

Հիշենք նաև Պլուտարքոսի ասածը («Գետերի մասին» գրքում) Երասիս թագավորի (այստեղից էլ՝ գետի անունը)՝ Արիավիրքի կամ Վնասահալած դիքից նրան երկու աղջիկ գոհելու պատվեր առնելու մասին, և այլն: Սրա անունը հունարենում էլ է հոգնակի գրված (Έρριςερριδῆς), լատիներենում էլ (Averruncator) և մեզ հիշեցնում է Ագաթանգեղոսի ասածը Արտաշատի բերդապահ այրի կնոջ մասին . «Հրաման առեալ յԱրիաւրաց», որ ամեն օր (տասներեք տարի) մի հաց գցի վիրապը՝ հոգեպահիկ ս . Լուսավորչին:

Բնեռագրերի ընթերցողներին ենք թողնում Վանի և Հայաստանի այլ կողմերի արձանների մեջ տեսած շաստվածների հայտնի դարձնելն ու հավաստելը: